

Ore-downnik

Ilustrowany dziennik narodowy i katolicki

Nr 16

Wydanie

Ł

Rok 68

Piątek, dnia 21 stycznia 1938

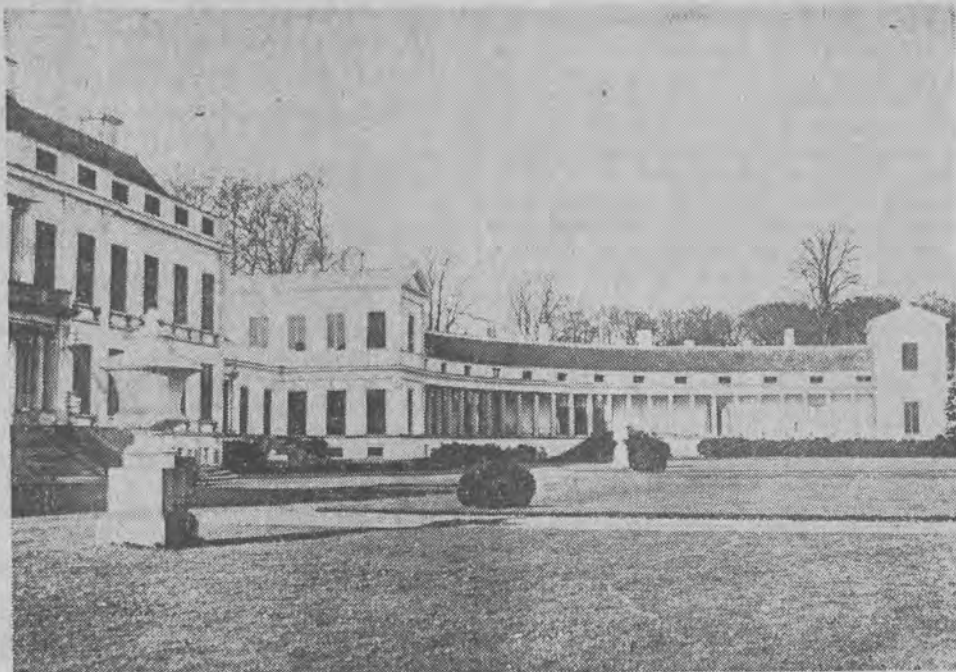
Cena
egzemplarza

10
groszy

NIEMIECKA DELEGACJA WOJSKOWA W WARSZAWIE

W Warszawie bawi niemiecka delegacja wojskowa z komendantem Akademii Wojskowej, gen. Liebmanem na czele. Zdjęcie przedstawia delegację niemiecką, składającą hołd na grobie Nieznanego Żołnierza, na którym złożyła wspaniały wieniec.

BIAŁY PALAC W SOESTDIJK

Cała Holandia żyje obecnie w oczekiwaniu na potomka księżniczki Julianny, następczyni tronu. Historyczna dla Holandii chwila nastąpi w tzw. białym pałacu w miejscowości Soestdijk.

Proces „Ore-downnika“ z komunizującym „Głosem Porannym“ rozpoczęły

O ujawnienie agentur Kominternu w Polsce

Skąd się brała agresywność komuny w Łodzi? — Akcja „Ore-downnika“ przeciwko zdradzieckiej robocie — Echa listu barona Fabre Luce'a — Sensacyjne wnioski obrońców i decyzja sądu

Łódź, 19. 1. — Przed Sądem Okręgowym w Łodzi toczył się we wczorajszą środę sensacyjny proces przeciwko redaktorowi odpowiedzialnemu naszego pisma o zniesławienie z oskarżenia prywatnego „Głosu Porannego“, pisma drukowanego w języku polskim, wydawanego i redagowanego przez Żydów, wychodzącego w Łodzi. Proces ten, zapowiadany przez liczne pisma polskie i wzmiankowany także przez żydowskie, wzbudził olbrzymie zainteresowanie ze względu na swój charakter i wagę zarzutów, jakie podnieśliśmy w imię najżywoźniejszych interesów państwa polskiego przeciwko wspomnianemu pismu.

Przeciw akcji komunistycznej

Jak wiadomo naszym czytelnikom, w październiku ub. r. weszliśmy na łamach „Ore-downnika“ akcję, zmierzającą do zahamowania coraz bardziej agresywnej roboty wywrotowej komunistycznej w Łodzi. Ujawniła się ona systematycznym opanowywaniem komórek organizacyjnych związków klasowych przez komuny, a znalazła swój jaskrawy wyraz w pochodach — pierwszomajowym i w czasie tzw. „Krwawej Środy“, kiedy to po ulicach Łodzi niesiono transparenty z podobiznami wodza rewolucji bolszewickiej i krwawego dyktatora Sowietów, Stalina, hiszpańskiego bolszewika, Largo Caballero, i innych, z hasłami, pochwalającymi ustrój bolszewicki, z szeregów zaś tych pochodów padaly okrzyki komunistyczne oraz przeciwko państwu polskiemu i jego armii.

„Głos Poranny“ w pierwszym szeregu

Ta zdradziecka robota, która została publicznie potępiona przez całą odpowiedzialną opinię publiczną polską

(przypominamy także głośny proces Związku Legionistów w Łodzi) była nie tylko systematycznie przygotowywana w zakomspirowanych komunistycznych komórkach organizacyjnych, ale znalazła także oddźwięk i sukurs na łamach prasy żydowskiej. Prym w tej robocie dzierżył wspomniany wyżej „Głos Poranny“.

List barona Fabre Luce'a

W trakcie tej akcji otrzymaliśmy z Paryża i wydrukowaliśmy na łamach „Ore-downnika“ rewelacyjny list barona Fabre Luce'a, w którym autor prosił nas o poinformowanie opinii publicznej, że wydrukowany przez „Głos Po-

Przypominamy grzechy łódzkiego „Głosu Porannego“

Kontynuując naszą akcję, niezależnie od listu bar. Fabre Luce'a, który był tylko jej epizodycznym fragmentem, zaczęliśmy druk szeregu artykułów, cytując wyjątki artykułów z „Głosu Porannego“, które dawały rzeczywisty obraz szkodliwej dla państwa polskiego roboty tego pisma. Udowodniliśmy wówczas „Głosiowi Porannemu“ w wielu wypadkach, jak systematycznie zatruwał duszę czytelników, zachwycając się „osiągnięciami“ Rosji bolszewickiej i gloryfikując ustrój bolszewicki. Skonkretyzowaliśmy także zarzuty, dotyczące tej szkodliwej roboty. Równocześnie żądaliśmy od zaatakowanego przez nas pisma wytoczenia nam procesu za zarzut wyrażnie komunizujących tendencji, w przeciwnym bowiem razie opinia publiczna polska nie ścierpi dalej jawnego propagowania i kontynuowania antypaństwowej roboty.

„Głos Poranny“ skarży

Ostatecznie wydawcy „Głosu Porannego“ wytoczyli nam proces i wczoraj

ranny“ z nim wywiad, potępiający akcję antyżydowską w Polsce, jest sfalszowany. W liście tym podane zostały dalej sensacyjne szczegóły o osobie paryskiego korespondenta „Głosu Porannego“, Żyda z pochodzenia, podającego się za Jerzego Halamskiego. Jak informował list, Halamski ma pozostawać na usługach Kominternu jako płatny jego agent i uprawia ożywną działalność wywrotową wśród polskiej młodzieży, studiującej w Paryżu.

List ten wywołał prawdziwą burzę. „Głos Poranny“ oświadczył, że został on przez nas sfalszowany. Tymczasem „Warszawski Dziennik Narodowy“ stwierdził, że otrzymał list identyczny z podpisem bar. Fabre Luce'a.

Odbył się pierwszy termin tego procesu. Oskarżenie ze strony „Głosu Porannego“ popierał adw. Paschalski z Warszawy, prezes Związku Strzeleckiego, czołowy działacz „sanacyjny“, ongiś filar rozwiązanego BBWR, oraz adw. Forelle, Żyd z Łodzi.

Obrony oskarżonego redaktora odpowiedzialnego naszego pisma podjęli się czterej adwokaci łódzcy, a mianowicie: adw. Kazimierz Kowalski, adw. Karol Kowalewski, adw. Grochowski i adw. Zabłocki.

Świadkowie, którzy nie stawili się

Wczorajszej rozprawie przewodniczył sędzia Wiśniewski. Po stwierdzeniu nieobecności podanych przez oskarżonego redaktora odpowiedzialnego „Ore-downnika“ świadków: naczelnika Wydziału Bezpieczeństwa Publicznego w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi dra Wrony, komendanta Policji Państwowej na m. Łódź Elsaessera-Niedzielskiego i starostę grodzkiego łódzkiego dra Mostowskiego, sąd odczytał akt

oskarżenia, po czym adw. Kowalewski złożył sądowi świadectwo lekarskie, stwierdzające zły stan zdrowia oskarżonego. Adw. Kowalewski zaznacza przy tym, że mimo to oskarżony na rozprawie się stawiał, pragnąc w ten sposób dać dowód, że zależy mu na jak najszybszym przeprowadzeniu procesu i odrzuceniu ewent. sugestii, jakoby z powodu choroby zamierzał celowo od-raczać rozprawę.

Opinia publiczna jest dostatecznie dobrze poinformowana

Po sprawdzeniu personaliów oskarżonego redaktora złożył on wyjaśnienie, w którym na wstępie stwierdził, że do winy się nie przyznaje. Zamieszczając zarzuty przeciwko żydo-komunizującemu „Głosiowi Porannemu“ działał w interesie publicznym. Polska opinia publiczna w Łodzi jest dostatecznie poinformowana o charakterze „Głosu Porannego“. Trzeba było jednak poruszyć silniej opinię i zaalarmować władze, aby wyciągnęły z tego faktu odpowiednie konsekwencje.

„Folksfrontowa“ działalność żydowskiego pisma

„Ore-downnik“ od chwili ukazania się na terenie Łodzi, pierwszy zwrócił uwagę na działalność „folksfrontową“ „Głosu Porannego“, określając ją jako komunizującą. Gdy jednakże w okresie drugich wyborów do Rady Miejskiej ulice Łodzi zaczęły się krwawić od czerwieni socjalistycznych sztandarów, trzeba było uderzyć na alarm i wskazać na źródła, z których płynie ukryta pod płaszczem legalności działalność niebezpieczna dla państwa polskiego. Wskazałem na „Głos Poranny“ jako pismo, które stale zamieszcza artykuły wyraźnie komunizujące, gloryfikujące urządzenia Rosji Sowieckiej itd. Sprawa listu od bar. Fabre Luce'a nie jest całkowicie wyjaśniona, ale jeśli treść jego nie odpowiada prawdzie, to trzeba uznać go jako prowokację, pochodzącą z wiadomych źródeł i spreparowanych w wiadomym celu.

Adw. Zabłocki: — Czy list owe-go barona, pomijając, czy jest prawdziwy, czy nie, odpowiada swą treścią ogólnej opinii o „Głosie“?

Oskarżony: — Tak.

Współpracownicy „Głosu Porannego“

Adw. Kowalewski: — Czy może pan wymienić współpracowników

O ujawnienie agentur Kominternu w Polsce

(Ciąg dalszy ze strony 1-szej.)

„Głosu Porannego“, skazanych za komunizm?

Osk.: — Niejaki Paweł Agizim, stały współpracownik „Głosu“ i zarazem przedstawiciel Sowieckiej Agencji Prasowej „Tass“, został skazany za komunizm na 3 lata więzienia. W „Głosie Porannym“ prowadził on dział polityki zagranicznej.

Sensacyjne wnioski obrony

Z kolei adw. Kowalewski składa na stole sędziowskim list wraz z kopią, nadany z Paryża i podpisany przez bar. Fabre Luce'a i skierowany do red. „Ore-downika“ w Łodzi. Obróńca wnosi dalej o przerwanie rozprawy, a to celem ściągnięcia z administracji „Głosu Porannego“ wzgl. ze Starostwa Grodzkiego roczników „Głosu Porannego“ z lat od r. 1933 do 1937, których treść potwierdzi zarzuty postawione przez „Ore-downika“. Na dowód tego składa obrońca spis artykułów zamieszczonych w „Głosie Porannym“ w jednym tylko miesiącu, których treść jest wyrażnie komunistyczna. Roczników wymienionych oskarżony w porę dostarczyć nie mógł, gdyż w „Głosie Porannym“ odmówiono sprzedaży egzemplarzy. Dalej obrońca wnosi o ściągnięcie akt Agizima, akt sprawy procesu „Płomyka“ przeciwko „IKC“ oraz dołączenie do akt reszty numerów „Ore-downika“, pominiętych celowo przez oskarżyciela w akcji oskarżenia, a obejmujących całokształt akcji „Ore-downika“ przeciwko „Głosowi Porannemu“.

Adw. Zabłocki postawił wniosek o powołanie w charakterze świadków Jana Bacha, radcę Min. Spraw Wewn., red. Ryszarda Wraga, red. Henryka Glasa i b. posłankę Ewelinę Pełpowską, którzy przedstawia sądowi metody stosowane obecnie przez „Komintern“ w jego akcji wywrotowej.

Adw. Kowalski zaś wniósł o powołanie na świadków dyrektora Łódzkiej elektrowni i b. ministra Tołoczkę oraz Maksa Kona, współwłaściciela żydowskiej Widzewskiej Manufaktury na okoliczność, że subsydiują oni „Głos Poranny“. Obróńca uzasadnił swój wniosek tym, że „Głos Poranny“ jest pismem deficytowym i w związku z tym utrzymuje się z różnych źródeł subwencji.

W dalszym ciągu adw. Kowalski wnosi o zawezwanie biegłego oraz ściągnięcie wszystkich ksiąg handlowych „Głosu Porannego“, a to w celu przeprowadzenia analizy buchalteryjnej, skąd płyną pieniądze na to pismo. Wiadomą bowiem rzeczą jest — mówił dalej adw. Kowalski — że pisma „folksfrontowe“ otrzymują pomoc finansową ze źródeł żydowskich i masonsko-komunistycznych.

„Nie ma w tym nic zdrożnego“

Przeciwko tym wnioskom wypowiedzieli się oczywiście pełnomocnicy oskarżycieli prywatnych wywodząc, jakoby były one bezprzedmiotowe i nie mające nic ze sprawą. Adw. Paschalski zaznaczył przy tym, że nie widzi nic w tym zdrożnego, gdy pewna grupa kapitalistów żydowskich finansuje „Głos Poranny“. Fakt, że „Głos Poranny“ jest pismem lewicowym — zdaniem adw. Paschalskiego — nie dowodzi jeszcze, że ma ono coś wspólnego z komunizmem.

Co jest naprawdę istotne

Należytej odprawy doczekali się oni ze strony obrońców oskarżonego, którzy podkreśliли, że istotne w tej sprawie jest: 1) czy „Głos Poranny“ zamieszczał komunistyczne artykuły, 2) czy brał pieniądze od żydowskiej finansjery i 3) czy pracowali w tym piśmie ludzie skazani za komunizm.

Natomiast co do autentyczności listu nie ma w tej chwili danych na to, który list jest prawdziwy, a który sfalszowany.

Adw. Kowalski m. i. zaznaczył, że zarzut pełnomocników oskarżycieli, jakoby postępowanie obrońców w sprawie było nielogiczne, nie wytrzymuje nawet próby krytyki, gdyż powołanie świadków na okoliczność, jakimi metodami i środkami posługuje się Komintern w walce politycznej, wiąże się ściśle z aktem oskarżenia i oskarżony ma prawo domagać się przeprowadzenia dowodu prawdy na wszystkie okoliczności związane ze sprawą. Zresztą jeśli chodzi o zarzut braku logiki nie trzeba zapominać, że jest logika żydowska i polska.

Adw. Grochowski w stanowczy sposób zareagował na niepoważne

104 rząd Francji utworzył Chautemps

Rozszerzenie platformy ku Centrum — Komuniści w opozycji

Paryż. (PAT) Sen. Chautemps ustalił listę gabinetu, którą przedłożył prezydentowi, w następującym składzie:

Premier — Chautemps, wicepremier — Daladier, ministrowie stanu — Bonnet i Frossard, obrona narodowa — Daladier, marynarka wojenna — William Bertrand, lotnictwo — Guy la Chambre, sprawy wewnętrzne — Sarraut, sprawiedliwość — Campinchi, finanse — Marchandeau, sprawy zagraniczne — Delbos, handel — Pierre Cot, emerytury — Lassalle, rolnictwo —

Chapsal, wychowanie narodowe — Jean Zay, praca — Ramadier, kolonie — Steeg, zdrowie publiczne — Marc Rucart, roboty publiczne — Queuille, poczta — Gentin.

O godz. 20 min. 45 została ustalona prowizoryczna lista podsekretarzy stanu. Podsekretariat stanu w prezydium rady ministrów objąć by miał Emil Laurens, w min. spraw zagranicznych François de Tesson, w min. spr. wewn. Raul Aubaud, w min. finansów Max Hymans, w min. marynarki de Lom-sorbe, w min. wychowania Leon Cour-

son, podsekretarzem szkolnictwa technicznego Jules Julien, w min. robót publicznych Alexis Jaubert, w min. handlu Maxence Bibie, w min. rolnictwa André Liautey, w min. kolonii Gaston Monnerville, w min. pracy Gabriel Lafaye; podsekretariat marynarki handlowej objąć by miał Paul Elbel, a sprawy imigracji Serre.

Bonnetowi, jako ministrowi stanu powierzono sprawę koordynacji zagadnień gospodarczych i finansowych w łonie rządu.

Nowy rząd premiera Chautempsa stanie przed parlamentem w piątek, dnia 21 bm., po południu.

Paryż. (Tel. wł.) Skład nowego gabinetu Chautempsa jest dość jednolity. Opiera się bowiem niemal wyłącznie na radykałach oraz dwóch ministrach i trzech podsekretarzach stanu z Unii Republikańsko-Socjalistycznej (grupa Paul Boncoura). W składzie rządu znalazł się m. i. minister Cot, gorący zwolennik bolszewickiej Rosji, jeden z cichych popleczników „czerwonej“ Hiszpanii, cieszący się poparciem zarówno socjalistów, jak i komunistów. Min. Cot otrzymał tekę handlu.

Prem. Chautemps w przemówieniu przez radio oświadczył, iż „rząd będzie się starał ziszczyć nadzieje kraju, spragnione reform i sprawiedliwości oraz spokoju wewnętrznego i bezpieczeństwa“. Główną uwagę poświęci wzmocnieniu finansów oraz przygotowaniu takich ustaw społecznych, które zapewnią pokojowe współdziałanie między kapitałem i pracą. Premier Chautemps zapowiedział ożywienie akcji gospodarczej i finansowej ze strony rządu oraz surową kontrolę cudzoziemców.

Położenie nowego rządu nie jest łatwe. Komuniści wypowiedzieli mu zdecydowaną wojnę. Socjaliści przyrzekli wprawdzie poparcie w parlamencie, ale w odpowiedniej uchwale pozostawili sobie możliwość wycofania się, uzależniając to poparcie od ustosunkowania się gabinetu do programu „frontu ludowego“.

Zatarg z Blumem

Paryż. (Tel. wł.) Duże wrażenie w kołach politycznych wywołał zatarg pomiędzy przewodcą socjalistów, Zydem Blumem, i komunistami. Partia komunistyczna zarzuciła Blumowi sfalszowanie oświadczenia radykałów w sprawie udziału komunistów w projektowanym wówczas rządzie koalicyjnym Bluma. Blum w odpowiedzi na ten zarzut odwołał się do naczelnego komitetu „frontu ludowego“ w celu przeprowadzenia dochodzenia w tej sprawie.

Wiadomości

W Kownie na początku lutego odbędzie się zjazd biskupów, w którym weźmie udział chargé d'affaires Stolicy Apostolskiej msgr. Arata. Na zjeździe tym rzekomo ma być omawiane także utworzenie parafii polskiej w Kownie.

Kapitał angielski w ostatnich czasach objawia wielkie zainteresowanie kopalniami austriackimi. W Wiedniu powstało przy pomocy kapitału angielskiego towarzystwo akcyjne „Britol-Oel“ w celu kopalni nafty. Interesują się także wydobywaniem miedzi. Fakt ten łączy z ostatnią wizytą londyńską austriackiego min. skarbu Kienbocka.

Dr med. H. ZIOMKOWSKI
specj. chorób skór., wener. i mocznicy
Łódź, 6 Sierpnia 2, tel. 118-33
Przyjmuje 9-12 i 3-9 w niedzielę 9-11

n 48 964

Rozwiązanie parlamentu w Rumunii

Wybory odbędą się 2 marca do Izby Deputowanych i 4, 5, 6 marca do Senatu

Bukareszt. (PAT) Agencja Radiorum komunikuje, że dekretem, który został ogłoszony wczoraj wieczorem, został rozwiązany parlament. Nowe wybory do Izby Deputowanych odbędą się 2 marca, a do Senatu 4 marca. Parlament w nowym składzie zbierze się 10 marca.

Bukareszt. (ATE). W związku z dekretem o rozwiązaniu Izby Deputowanych oraz Senatu zmieniono system składania list. Listy poszczególnych stronnictw zgłaszane będą nie w departamentach, lecz w prezydium Centralnej Komisji Wyborczej.

Wybory do Izby Deputowanych wyznaczono (jak donosiliśmy) na 2 marca oraz do Senatu na dni 4, 5 i 6 marca, przy czym 4 marca głosuje ogół wyborców, 5 — wybierają senatorów rady komunalne, a 6 — samorząd gospodarczy. Natychmiast po ogłoszeniu dekretu stronnictwa rozpoczęły zgłaszanie list. Pierwsze złożyło rządowe Stronnictwo Narodowo-Chrześcijańskie, drugie — Stronnictwo Narodowo-Liberalne, trzecie — „Front Rumuński“, czwarte — „Żelazna Gwardia“, piąte — Stronnictwo Narodowo-Chłopskie.

Wojska powstańcze atakują Madryt i Barcelonę

Paryż. (PAT) Havas donosi z Madrytu: Około północy ciężka artyleria powstańcza rozpoczęła ostrzeliwanie Madrytu. Na froncie Guadalajara wojska rządowe trzykrotnie odparły uderzenia wojsk generała Franco ogniem karabinów maszynowych.

Havas donosi z Barcelony: Około północy 6 samolotów powstańczych dokonało nalotu na Barcelonę od strony morza i zrzuciło wiele bomb. Istnieje obawa, że bombardowanie pociągnęło za sobą liczne ofiary ludzkie.

Przez cały wtorek samoloty powstańcze bombardowały wybrzeże

śródlądznomorskie, zrzucając m. i. dwukrotnie bomby na m. Sagonte. Jest to piętnaste bombardowanie tego miasta począwszy od 1 grudnia. Straty materialne są bardzo duże.

Paryż. (PAT) Havas donosi z Saragossy, że na froncie pod Teruelem artyleria powstańcza przez cały dzień ostrzeliwała stanowiska rządowe. Samoloty powstańcze bombardowały stanowiska artylerii przeciwnika. Powstańcy z każdym dniem zacieśniają obręcz dokola Teruelu, gdzie broni się jeszcze kapitan i 100 żołnierzy powstańczych.

Z ŻYCIA POLITYCZNEGO

Odroczenie kongresu Str. Ludowego

Warszawa, 19 stycznia.

Odroczenie kongresu Stronnictwa Ludowego o miesiąc stanowi bardzo znamienne objaw a przyczyny tego zarządzenia nie są na razie bliżej znane. Może wiązać się one z depeszą lwowskiego „Zarzewia“, skierowaną do p. Prezydenta a mówiącą o „sygnałach alarmowych wielomilionowych mas chłopów polskiego“. Depesza ta dała asumpt „Warsz. Dziennikowi Narodowemu“ do rozważań, w których pismo podkreśla, że takimi sygnałami alarmowymi są również coraz liczniejsze procesy żydo-komuny, urzędników oraz działaczy „sanacyjnych“. Nie sprzamyżadaniom, jakie na nas nakłada położenie światowe, jeżeli nie zmienimy dotychczasowych stosunków w kraju. Ciągłe przemalowania sztyldów i sfer w naszym kółku kierowniczych zfer tej elity nie dadzą żadnych wyników. Nurt

życia pcha Polskę ku państwu narodowemu. Próba powrotu do parlamentaryzmu jest tylko półśrodkiem, który niejednemu ułatwi odejście i likwidację panującego monopolu politycznego, ale zagadnień aktualnych nie potrafi rozwiązać ani „sanacja“, ani tym bardziej „front demokratyczny“ czy też „front Narutowicza“.

*

Twierdzą, że odroczenie kongresu Stronnictwa Ludowego nastąpiło z tego względu, iż jego czołowi politycy są w trakcie rozmów z przedstawicielami innych stronnictw, co może doprowadzić do zasadniczych zmian w położeniu politycznym ludowców. Chcieliby oni to wyjaśnić przed kongresem. Inne źródła informują, że u ludowców zarysowały się dwa stanowiska taktyczne. Celem ich uzgodnienia odroczono kongres. Zdaje się, że bliższa prawdy jest wiadomość pierwsza.

traktowanie sprawy przez pełnomocników oskarżycieli stwierdzając, że wnioski o powołanie nowych świadków na okoliczność, że żydostwo jest awangardą komunizmu, mogą się komuś nie podobać, ale rzeczywistość jest taka, że prawie codziennie do 30 Żydów władze polskie osadzają w więzieniu za komunizm.

Wreszcie adw. Kowalski wykazał, że żydostwo i masoneria to jedno i to samo, komunizm jest zaś dla nich wspólną platformą walki ideowej o interesy żydowskie. Pomiędzy żydostwem, masonerią i komunizmem nie ma żadnych różnic. To jest jedna organizacja polityczna, jedno ciało, działające w imię jednego celu.

W. czasie ostatnich przemówień

obrońców oskarżonego, przewodniczący kilka razy przerywał mówcom.

Decyzja sądu

Następnie sąd udał się na naradę, po czym postanowił dopuścić następujące dowody: przesłuchać w drodze rekwizycji bar. Fabre-Luce'a w Paryżu, wziąć próbę jego pisma i poddać ekspertyzie grafologicznej; zażądać 258 nru „Głosu Porannego“, w którym się ukazał wywiad z bar. Fabre Luce'm, opracowany czy też przesłany tylko przez Halamskiego; ściągnąć roczniki „Głosu Porannego“ z lat 1932, 34, 35, 36 i 37; zażądać opinii ze Starostwa Grodzkiego, czy były przeprowadzone rewizje w „Głosie Porannym“ w 1937 r.; z Izby Skarbowej czy były przepro-

wadzone kontrole skarbowe; z Wydziału Śledczego, czy jest prowadzona opinia o działalności politycznej „Głosu Porannego“, a w szczególności o jego pracownikach. Ponadto Sąd postanowił zwrócić się do Urzędu Prokuratorskiego, czy były meldowane konfiskaty „Głosu Porannego“ i za jakie przestępstwa.

Inne wnioski obrońcy sąd pozostawił bez uwzględnienia, w szczególności zaś odrzucił wniosek o przeprowadzenie ekspertyzy ksiąg handlowych „Głosu Porannego“ i powołanie świadków na okoliczność, jakimi metodami i środkami Komintern dysponuje w walce politycznej.

Następny termin rozprawy zostanie wyznaczony z urzędu.

Z NASZEGO STANOWISKA

Łódź ratunkowa w samorządzie

Jak już donosiliśmy, ma być Sejmowi przedłożony jeszcze w tej sesji projekt zmiany ordynacji wyborczej dla 6 największych miast. Zmiana ma polegać na tym, że jedną trzecią czy jedną czwartą część liczby radnych miejskich miałby wybierać samorząd gospodarczy i zawodowy (?). Bliższych szczegółów na razie brak.

Pogłoski o czymś podobnym krążyły już od dłuższego czasu, ale uchodziły raczej za plotki, powstałe na tle znanej powszechnie sytuacji, że w najbliższym już czasie muszą się odbyć wybory do rad miejskich w Łodzi, Poznaniu i Warszawie, a wynik ich może być dla obozu rządowego niedogodny.

Podobna bowiem zmiana ordynacji wyborczej trudna jest do zrozumienia, z jakiegokolwiek by strony zagadnienie to rozważać.

Pod względem faktycznym uderza oczywiście najpierw to, że występuje się ze zmianą miejskiej ordynacji wyborczej nagle w czasie całkowitej „dekompozycji” stronnictw po-„sanacyjnych”, kiedy przyszłość systemów wyborczych w ogóle nawet w przybliżeniu się nie zarysowuje, — i to właśnie wtedy, kiedy wszelka myśl poddania rewizji niedoskonałej samorządowej ustawy ustrojowej odrzucana była przez miarodajne czynniki z całą stanowczością.

Omawiany projekt byłby wyłączeniem tylko kilku miast z samorządo-

wego systemu wyborczego, czyli typową ustawą wyjątkową, niczym rzeczowo nieuzasadnioną. Czyż bowiem tych sześć największych miast: Warszawa, Łódź, Lwów, Poznań, Kraków i Wilno ma jakąś odrębną od innych miast, a natomiast wspólną sobie strukturę społeczną czy gospodarczą? Czy przedstawiają jakiś odrębny kompleks specjalnych interesów gospodarczych, zawodowych, kulturalnych, narodowościowych czy innych? Bo aby o odmienności systemu wyborczego miało decydować sama liczba mieszkańców, chyba trudno poważnie pomyśleć.

Zastanowić by mogło, że chodzi tu właśnie o sześć największych miast, wymienionych w ustawie samorządowej (art. 38) jako te, dla których Prezydent Rzeczypospolitej mógł (w okresie trzech lat, tj. do 13 lipca 1936) wydać odrębne statuty ustrojowe. W wypadku tamtego, gdyż nadane ewentualnie odrębności ustrojowe mogły polegać jedynie na pewnych odchyleniach, wymienionych wyraźnie w ustawie, które też mogły być uzasadnione właśnie wielkością miasta. A mianowicie mogły one dotyczyć: liczby radnych i ławni-

Do Warszawy przybył lotewski minister finansów Ekis, celem przeprowadzenia rozmów z polskimi sferami gospodarczymi. Na zdjęciu min. Ekis (x) w towarzystwie posła lotewskiego Valtersa (xx) składa hołd u Grobu Nieznanego Żołnierza. (Fot. E. Fikus)

Okruchy polityczne

Jakże ta lewica umie się reklamować! Przez pewien czas ciągle było głośno o Klubie Demokratycznym: to zrobił, tak się zorganizował, stworzył takie sekcje, podejmuje takie prace, zorganizował się tu i tam itd. itd. Miał wystąpić z własnym dziennikiem, ogłaszało nawet nazwę pisma, opowiadało o składzie redakcji.

Tymczasem okazuje się, że owym pismem jest mizerny tygodniczek z treścią wręcz kompromitującą ubogą. Słabizna tak przynębiająca, że aż człowiek się wstydi, że się dał uwieść.

Nie świadczy to o żywotności organizacji, a tym bardziej nie świadczy o jej gotowości do walki o ideały...

W przeddzień zjazdu urzędniczego oficjalny organ „Ozonu”, charakteryzując ruch pracowniczy, stanął bardzo słusznie na stanowisku wydzielenia z tego ruchu jakichkolwiek motywów politycznych. Istotnie organizacje zawodowe stoją formalnie na gruncie apolityczności. Ale w praktyce jakże daleko do realizacji tej zasady!

Był w niedzielę jeden zjazd pracowniczy: skromny, szybko załatwił swe postulaty, w jednym dniu zakończył obrady. Bez zbędnej reklamy i bez frazeologii. Ale tam nie było ani p. premiera, ani żadnego z członków rządu; jeden tylko minister skarbu wystąpił swego przedstawiciela. Zjazd uchwalił pewne rezolucje, utrzymane ściśle w ramach obrony interesów zawodowych. To był zjazd Komitetu Obrony Praw Pracowniczych.

Ale ten zjazd nie znalazł uznania w prasie prorządowej. Dziwna rzecz, że w żadnym stołecznym dzienniku, uzależnionym od „Ozonu” i od rządu, nie było ani słowa wzmianki o jego obradach. Przemilczano je jak zapowietrzone!

Za to jakże obszernie zreferowano obrady drugiego zjazdu, który powitał premier! Nie przejmowano się zgola frazeologią organizatorów zjazdu, nie zwrócono uwagi, że ci sami ludzie, którzy zasiadali w prezydium zjazdu, interweniowali u prezesa Rady Ministrów a nawet u Prezydenta w sprawie — Związku Nauczycielstwa Polskiego — w imię wolności koalicji! A na sali siedzieli przecież ludzie co wybierali tych panów, którzy za swą działalność w ZNP musieli być „zawieszani” przez administrację!

Cóż się stało? Czym to wszystko można wytłumaczyć?

Doprawdy, trudno szukać stałości i konsekwencji, trudno się orientować...

Podjejrzone rozgrywki z gen. Żeligowskim

W sprawie gen. Żeligowskiego jesteśmy świadkami co najmniej dziwnych pociągnięć.

Od czegoż poszło? Pos. Żeligowski podczas debaty budżetowej w Sejmie skrytykował znane pismo prezesa Rady Ministrów w sprawie ustabilizowania w hierarchii państwowej generalnego inspektora armii. Chodziło mu nie o osobę marszałka Śmigłego ani też o stanowisko naczelnego inspektora sił zbrojnych, a tym bardziej wodza naczelnego, lecz o zagadnienie konstytucyjne. I ten właśnie szczegół gen. Żeligowski podniósł z naciskiem w oświadczeniu, które złożył również w Sejmie.

Od czasu tego przemówienia zaczęła się jakaś zakulisowa rozgrywka. Zaczęły być wysyłane do listy, rzecz zjawiała się na posiedzeniu Sejmu, dwukrotnie była przedmiotem obrad komisji wojskowej, gdzie pos. Żeligowski został wybrany przewodniczącym, gdy uprzednio był nim wicemarszałek pos. Miedziński. Interpelowani w tej sprawie posłowie, których podpisy znalazły się na listach do gen. Żeligowskiego, niekiedy rozkładali ręce i zasłaniali się — musiem, przymusową sytuacją.

Dla wszystkich stało się widoczne,

że za kulisami rozgrywa się jakieś „gierki”.

Tak się dziwnie składa, że owi posłowie, którzy występują przeciwko gen. Żeligowskiemu, są wszyscy członkami Koła Parlamentarnego OZN. To tak jakby pierwsza kampania tego Koła na odcinku parlamentarnym. Sytuacja zaś ciągle się wikła. Nie było jeszcze w Sejmie takiego wypadku, żeby walczone o przewodnictwo w komisji i żeby wciągano w tę walkę cały Sejm. Jest rzeczą bardzo osobliwą, gdy następują demonstracyjne rezygnacje z członkostwa komisji i gdy tajemnicza jakaś sprawa kilkakrotnie wchodzi na plenum izby. I to sprawa nie polityczna, czy gospodarcza, lecz — wojskowa!

Mógł się jeszcze mierzyć z gen. Żeligowskim — wicemarszałek plk Miedziński. Lecz wysunąć jako następcę tak zasłużonego i opromienionego sławą generała — profesora gimnazjalnego z Sambora (choć przy tym oficera rezerwy, który służył w I Brygadzie), — to doprawdy dystans zanadto wielki.

Widać, że w tej „gierce” nie wszystko powiedziano. Słychać półsłówkami a jakichś listach, które mogą być zademostrowane, a które mogą posiadać i szersze znaczenie.

Zobaczmy, co z tego wyniknie.

„Ozonowa” wędka na młodzież

Mówiono niedawno o zamiarze OZN stworzenia tzw. frontu młodych. Była to ambicja maj. Galinata, którego odkomenderowano do zagadnień młodzieży w „Ozonie”. Powziął on zamiar przeprowadzenia rozmów w sprawie współpracy na terenie OZN z tymi organizacjami młodzieży, które defilowały 11 listopada. Rozmowy te miały się odbywać w imię organizacji obrony państwa.

Wystosowano tedy listy i do socjalistycznego „TUR-a” i do ludowców „Wici” i do „ozonowego” Związku Młodej Wsi „Siew” i do lewicowego „Legionu Młodych” itd. itd. Kombinacji takich było 6.

No i wszystkie zabiegi spaliły na panewce. Podporządkował się młowi Galinatowi jedynie Związek Młodej Polski p. Rutkowskiego. Inne zaś u-

znały zasadę współdziałania w rzeczach obrony państwa, lecz wyraziły zdziwienie, że taka akcja odbyć się ma na terenie politycznym jednej partii, za jaką uważają „Ozon”. Owszem, gotowe są do rozmów, o ile będą podjęte przez czynniki oficjalne i powołane do tego, a więc Min. Spraw Wojskowych lub prezydium Rady Ministrów...

Na kunsztownie rzucona wędka żadna rybka się nie dała złapać.

Jak słuszne w świetle tych faktów było stanowisko narodowych organizacji młodzieży, które na podejrzone pomysły „wspólnych” defilad nie poszły.

Naprzód defilada, którą niesłusznie utożsamia się z akcją obrony państwa. A potem od parady do... rozmówki politycznej.

ków, przewodniczenia na radzie miejskiej, jej regulaminu obrad i zasad zarządu majątkiem miejskim.

Czym by jednak można usprawiedliwiać, że część radnych miejskich w kilku miastach miałby wybierać samorząd gospodarczy czy korporacje zawodowe, a w innych nie?

Gdyby zasada reprezentacji interesów specjalnych uznana być miała za słuszną, musiała by być zastosowana nie tylko we wszystkich miastach, ale w całym samorządzie terytorialnym, który ma we wszystkich swych stopniach identyczne ogólne cele i zadania; różnice zachodzić by mogły tylko w skali i w danym razie rodzaju tego zastępstwa. W szczególności w samorządzie powiatowym samorząd rolniczy bodaj najwłaściwiejsze miałby zainteresowanie. Do reformy jednak w tym kierunku potrzeba by zasadniczych dłuższych studiów, a warunkiem jej musiało by być poprzednie ustalenie systemu korporacyjnego dla wszystkich grup zawodowych, co z innych względów nasuwa bardzo daleko idące wątpliwości i zastrzeżenia.

Projekt tej treści, o jakim mowa, nie mógłby być zatem niczym innym, jak tylko taktyczną próbą czasowego wyjścia z niewygodnej sytuacji, którą się przewiduje już w przededniu wyborów rad miejskich w Warszawie, Łodzi i Poznaniu. Próba wysoce i pod każdym względem szkodliwa. Nie wolno bowiem dla uniknięcia chwilowych trudności wnosić zamieszania w sprawy ustrojowe tak zasadniczej wagi.

Uchwalenie podobnej ustawy wyjątkowej dowodziłoby, że nie licząc się z bijącymi w oczy, głębokimi przeobrażeniami myśli państwowej i narodowej szuka się nadal ratunku — w starych, zużytych, oportunistycznych i „zaskakujących” metodach.

Nie ma się czym chwalić

Jak wiadomo, oficjalne czynniki i „sanacyjna” prasa podkreślają z uznaniem fakt podpisania przez Polskę i Niemcy w dn. 5 listopada ub. r. wzajemnej deklaracji o traktowaniu mniejszości, uważając deklarację tę za sukces polityki min. Becka. Jak ten „sukces” wygląda w praktyce, wystarczy przytoczyć opinię dra Kaczmarka, której dał wyraz w przemówieniu swoim, wygłoszonym na zjeździe Związku Polaków w Niemczech w Raciborzu. Według sprawozdania „Dzienn. Bydgoskiego” dr Kaczmarek stwierdził, iż —

„jakkolwiek deklaracja 5 listopada o mniejszościach w Polsce i w Niemczech nie jest dotąd zupełnie stosowaną na żadnym terenie zamieszkałym przez ludność polską w Rzeszy, to jednak wierzy, iż deklaracja ta dotrze wreszcie do terytorialnych czynników wykonawczych.”

Tak wygląda rzeczywistość. Nie ma się więc czym chwalić.

Samorząd nie zając

W związku z odroczeniem wyborów do rad miejskich w Łodzi i w Poznaniu, o czym donosiła już cała prasa, „Goniec Warsz.” drukuje taki wierszyk:

Odroczono wybory w Poznaniu i Łodzi, bardzo prostą zasadą na uwagę mając: — Miasta mogą poczekać! Nic im to nie szkodzi!

Samorząd nie ucieknie: przecie to nie zając!

Czy „sanacja” jednak tego zająca upoluje dla siebie, to więcej niż niepewne.

Paragraf aryjski

W Radomiu odbyły się ostatnio zebrania urzędników i pracowników, zrzeszonych w Związku Pracowników Administracji Wojskowej R. P., koło w Radomiu i koło w Puławach, oraz w Związku Leśników R. P., koło w Radomiu. Na zebraniach tych uchwalono paragraf aryjski oraz rezolucje zwrócone przeciw Żydom.

Walki wśród „ozonowej” młodzieży

Na terenie „ozonowego” Związku Młodej Polski prawniownicy „sanatorzy” walczą z „oenerowcem” Rutkowskim, chcąc go usunąć z kierownictwa. P. Rutkowski ogłosił ostatnio, że nie myśli ustępować.

Tabela loterii

12-ty dzień ciągnięcia 4 klasy 40 Loterii Państw.

I i II ciągnięcie

Główne wygrane

Stala dziana wygrana 5.000

zł. padła nr. 99518

50.000 zł.: 125786

15.000 zł.: 32926

10.000 zł.: 42749 47143 80015

107987 193361

5.000 zł.: 122200

2.000 zł.: 48477 53632 75057

85766 91424 104713 112498 136773

136971 168344 176643 176917

187615 188918 190128

1.000 zł.: 2815 15615 23268

20704 29318 31567 37640 38890

60979 63983 67254 69863 71865

73493 81322 83790 80130 90150

93729 99318 105468 119214 122767

127772 133895 136811 154545

161084 161138 168629 168249

175605 181615 192013 192454

Wygrane po 200 zł.

78 348 65 412 48 523 60 772 806

1037 1037 268 71 371 494 805 950 2141

46 48 295 333 71 96 414 505 44 763

893 3049 84 118 279 348 92 513 921

4084 202 55 343 74 449 78 81 627

734 5001 459 619 785 6060 146 201

58 422 536 661 64 88 707 922 25

7008 46 88 133 66 267 74 86 323

613 79 81 733 8299 417 30 66 90 580

93 907 9087 551 52 80 628 73 766

863 85 10128 59 449 571 642 11085

117 292 97 366 524 666 12605 707

11 929 36 13005 12 314 433 47 14036

92 197 505 618 41 73 711 45 959

15266 552 68 749 16124 61 85 370

77 83 478 647 704 977 17099 214

92 415 547 672 997 18220 495 566

729 82 83 807 19100 474 555 667

725 30 95 20168 220 75 434 801 21

831 21085 249 94 448 833 22113 71

504 634 40 45 809 14 942 58 71

23155 218 26 383 745 819 97 24718

824 25066 520 26041 100 63 849

413 53 88 27022 316 55 740 832 940

46 55 91 28239 63 363 514 54 970

29117 205 434 555 639 72 89 820

30824 52 86 555 624 26 41 750 841

99 943 75 31086 102 292 408 729 48

99 803 25 32346 73 528 40 643 771

848 937 33269 661 914 34364 71 436

528 683 757 85 826 937 77 35334 432

68 580 640 83 738 830 36 63 77 901

30 36003 65 258 406 641 738 812

920 63 37074 218 441 563 957

28035 136 235 560 636 906

39095 336 435 550 658 708 28 845

54 57 78 40036 328 42 561 711 37

51 89 834 59 61 949 72 41001 151

75 284 349 71 458 606 21 46 701

84 859 85 42262 332 57 405 712

820 72 91 96 921 92 43046 123 53

212 327 38 570 612 792 924 44949

90 97 108 12 75 78 254 392 505

765 45146 94 286 406 35 780 85

937 46092 135 81 226 63 461 91

677 942 47287 317 410 46 565 755

48072 127 84 212 23 360 427 510

602 84 74 798 840 47 62 910 62

49293 231 418 37 540 65 727 28 52

50041 109 360 490 570 687 88

714 6 22 40 48 51 967 52021 192

401 20 521 650 832 53 93 987

52037 55 135 223 96 442 716 72

847 53002 31 107 48 239 43 44 63

301 438 692 756 831 915 23 54153

78 371 458 94 595 819 55000 43

118 68 241 51 352 61 413 32 549

96 737 56009 12 170 223 404 57 67

548 604 729 57049 109 273 89 338

87 604 758 804 90 53334 512 47

85 645 777 876 59127 231 346 458

677 713 871.

60000 26 32 82 315 61 432 604

768 853 64 61027 68 180 86 500 634

754 825 59 84 998 62004 134 210

78 485 590 844 63076 125 232 67

414 51 536 789 901 64272 414 49

609 34 722 882 84 65119 235 48 33

49 402 49 94 612 743 95 961 88

66033 69 619 997 67271 405 8 94

568 94 692 801 82 68262 525 38

652 832 964 94 69148 232 63 459

723 70161 78 533 723 47 71059

106 30 244 69 332 41 538 601 39

803 59 72097 246 516 677 815 30

73045 84 108 86 215 538 74287 531

70 643 801 75010 368 431 598 617

29.

76182 248 551 681 803 78 99 77316

83 409 28 41 507 927 78011 65 70 167

242 356 58 447 50 521 812 81 79041

260 377 514 90 609 901 80088 134 67

355 483 93 508 753 81015 112 260

333 583 97 943 80 82145 28 357 82

400 32 612 915 83268 321 34 93 576

618 762 808 77 941 84005 34 98 109

482 729 85005 19 293 396 600 14 799

959 69 86022 79 73 219 325 90 415

697 745 75 87414 824 88150 186 530

760 863 89124 253 593 600 789 94

830 90024 198 595 94 742 49 861 952

83 91188 254 301 26 456 618 787

92011 113 638 95 742 75 82 874 978

94 93001 241 311 67 427 42 517 633

94005 79 229 450 854 910 46 85

95042 295 517 48 600 36 839 90 98

96063 204 498 520 754 819 21 967

97170 562 76 697 740 887 99 98008

254 385 520 754 954 99006 12 55 80

181 236 51 310 64 91 100148 244 478

898 931 101241 56 507 701 2 882 941

102154 77 613 26 39 81 743 942

103015 49 67 214 37 54 493 519 717

804 22 32 68 972 104025 221 34 47

312 85 732 67 850 105281 384 92

53 40 86 848 10643 64 82 128 402 525

26 27 61 107252 409 38 47 48 55 76

521 669 891 108060 138 343 408 560

655 72 798 881 902 17 50 109014 83

84 191 237 56 80 313 60 110 779

977 110660 72 129 513 53 630 720 70

848 58 111221 361 408 9 21 800 42

908 111020 88 132 69 347 50 99 419

513 64 841 947 113010 22 53 334 88

416 20 500 5 694 820 931 74

114010 17 279 397 527 88 115045

50 91 563 4 796 874 916 116084 197

445 74 83 500 62 743 117066 165 240

93 317 484 567 836 931 4 118000 257

68 334 7 476 99 573 681 748 889 906

10 21 57 119628 885 955

120014 66 270 438 933 121092 141

228 42 317 59 543 791 887 122010 334

483 528 66 668 76 792 938 123503

680 893 124027 299 329 491 554 641

855 125176 263 528 627 757 840 5

12409 49 422 44 83 552 602 70 808

67 127042 219 443 5 53 513 66 716

39 68 948 89 128019 95 296 410 529

79 830 56 949 129212 378 579 876

909 130157 307 29 86 441 574 671

808 54 921 13118 267 96 528 975

182029 337 416 73 740 829 961 83

133084 355 493 650 712 7 42 816 910

77 134026 135187 498 539 52 800 20

136508 19 66 71 652 834 940 137019

492 530 38 808 9 46 138008 28 57 226

315 522 742 814 931 139177 579 753

840 96 921

140185 97 218 91 387 984 141006

20 48 54 238 443 520 5 682 869 921

57 142032 43 172 85 214 61 339 585

633 143022 61 2 73 106 204 57 337

449 548 709 873 89 144115 416 24 34

96 518 64 98 678 842 980 145030 136

242 69 309 433 146155 357 570 603

716 74 147059 163 78 87 98 254 87

417 39 66 523 94 608 93 870 99

148056 484 636 715 57 149037 70 325

586 709 150046 202 355 417 522 703

151010 141 51 232 514 694 705 69

965

152015 101 242 84 363 410 568 654 729

942 3 77 153116 21 526 88 1541036 49 70

95 581 388 90 522 770 94 804 909 68 155185

91 220 300 488 633 53 742 81 815 992

156203 374 425 54 562 628 66 986 157248

478 555 804 158123 222 795 829 47 85 159002

94 185 390 518 600 60 160042 7 189 308

791 934 80 161144 233 36 53 544 650 761

680 162322 449 503 90 613 892 912 41

163362 478 713 56 77 164313 4 20 40 409

515 77 995 165134 59 833 67 72 166025 138

235 350 407 10 98 854 973 167021 188 235

350 407 10 98 854 973 167021 204 22 364

813 168213 304 30 490 565 99 666 70 4 86

827 169104 355 9 92 416 513 32 613 8 949

170067 93 275 374 80 535 665 727 818 28

928 171053 51 93 6 158 239 66 77 755 87

830 57 172071 104 49 267 474 93 619 815

936 173087 252 3 97 355 487 501 91 847 906

Maruszczo przewieziony do więzienia w Wadowicach

Cyniczne odpowiedzi bandyty: czeka mnie ziemia lub huśtawka — Policja Białej wciąż szuka zbrodniarza — Kto zdobędzie nagrodę?

Biała, 19. I. Aresztowanie krwawego zbira Floriana Nikifora Maruszczo budzi w dalszym ciągu ogromną sensację wśród mieszkańców okolicy, w których grasował bandyta.

Jak się dowiadujemy, w poniedziałek ub. o godz. 10 rano krwawy zbrodniarz, zakuty w kajdany, w asyście kilku wywiadowców przewieziony został pociągiem do więzienia w Wadowicach. Bandyta ostrzeżony, że w razie usiłowania ucieczki zostanie natychmiast zastrzelony, odpowiadał cynicznie, że nie mu gorszego stać się już nie może. Oświadczył przy tym, że czeka go albo ziemia, albo „huśtawka“, czyli szubienica.

W Wadowicach przed więzieniem przez cały poniedziałek i wtorek zbierał się tłum ludzi, chcących koniecznie ujrzeć bandytę, który przez tyle dni trzymał w napięciu miasto.

Obecnie okazuje się, że policja z Białej, mimo częstego alarmowania jej o występach Maruszczo w różnych częściach kraju, była stale w ostrym pogotowiu, przeszukując wszystkie meliny, w których ukrywać by się mógł Maruszczo. Tymczasem bandyta nie chował się po przedmieściach, lecz wykombinowawszy sobie, że w śródmieściu będzie bezpieczniejszy, wynajął mieszkanie u żydowskiego fryzjera Jakuba Igła. Bardzo często też widywano bandytę jak przebywał w różnych lokalach rozrywkowych w śródmieściu. Najczęstszym jego miejscem pobytu była kawiarnia „Kino“, położona o kilka kroków od komisariatu P. P. w Białej. Oczywiście nikt z bywalców kawiarni nie zdawał sobie sprawy, że mile wyglądający młodzieniec jest groźnym bandytą, poszukiwanym przez policję kilku województw.

Pierwsza rozprawa przeciwko Maruszczo odbędzie się prawdopodobnie w Białej. Nie jest wykluczone, że następnie rozprawę odbędzie się w Katowicach i w Krakowie.

W związku z ujęciem Maruszczo kwestia otwartej pozostaje sprawa podziału nagrody, wyznaczonej za ujęcie bandyty przez komendę P. P. w Katowicach i przez wojewodę krakowskiego. Wydaje się, że nagrodą ta podzieli się: post. Miciński, który usiłował aresztować Maruszczo, przy czym postrzelony został przez niego w twarz, szofer Międzybrodzki, który podstawił nogę bandycie oraz restaurator Rączka, który pierwszy złapał bandytę za rękę i odebrał mu rewolwer.

Maruszczo i Kaszewiak grasowali w Radomiu

Kielce, 18. I. Dopiero obecnie wychodzi na jaw, że krwawe zbiry Kaszewiak i Maruszczo przed starciem z policją pod Szydłowcem grasowali w Radomiu. Dnia 21 grudnia jacyś dwaj złoczyńcy po wybiciu okna słupkiem z parkanu wtargnęli do mieszkania Konrada Prackiego, gdzie pod groźbą rewolwerów zrabowali 50 zł i zegarek. Dopiero później ustalono, że napadu dokonali Maruszczo i Kaszewiak. Poszkodowany Pracki rozpoznął w szpitalu radomskim postrzelonego Kaszewiaka, który znow przed śmiercią zeznał, że napadu dokonali razem z Maruszczo.

11 zbrodni Maruszczo

Warszawa. (Tel. wł.) Władze prokuratorskie prowadzące dochodzenia w sprawie bandyty Nicifora Maruszczo.

Ostrzeżenie dla narciarzy

Warszawa. (Tel. wł.) Towarzystwo Tatrzańskie otrzymało ostrzeżenie dla turystów i narciarzy udających się w głąb Tatr. W ostatnich dniach wskutek gwałtownych zmian temperatury grozi wypadki obuwania się lawin ze zbrocy. (w)

Postulaty związków pracowniczych

Warszawa. (Tel. wł.) W przyszłym tygodniu uda się do Prezydium Rady Ministrów i ministra opieki społecznej delegacja związków pracowniczych Centralnej Komisji Porozumiewawczej, które brały udział w ostatnim zjeździe. Delegacja wręczy postulaty uchwalone na zjeździe. (w)

szeczki, zażądały od sądów na terenie województw: kieleckiego, warszawskiego, krakowskiego i śląskiego aktów wszystkich spraw Maruszczo. Okazuje się, że lista zbrodni tego bandyty urosła w ciągu ostatnich 2 miesięcy do 11, a wkrótce odpowiadać będzie za strzały do policji na szosie radomskiej, za napad na

kołektora, 2 napady bandyckie w Białej oraz stawianie czynnego oporu policji w chwili schwytania go w Białej. Czekają go sprawy o zranienie 3 policjantów, zabójstwo wywiadowcy Baka w Warszawie. Rozprawa odbędzie się w pierwszych dniach marca, gdyż dochodzenie prowadzone jest w tempie przyspieszonym. (w)

W czerwcu odbędą się wybory w Łodzi

Łódź. (ATE). W związku z projektowaną zmianą ordynacji wyborczej wybory do łódzkiej Rady Miejskiej rozpisanie będą dopiero w dniu 2 kwietnia rb., głosowanie zaś odbędzie się 28 czerwca rb.

Nowa ordynacja ma przewidywać, że tylko dwie trzecie radnych wybieranych będzie w głosowaniu bezpośrednim, jedna trzecia zaś w głosowaniu pośrednim przez związki zawodowe oraz organizacje społeczne i gospodarcze.

Cudzoziemcy omijają Polskę

Mimo dużej propagandy pustki

Pomimo wzmoczonej propagandy naszych uzdrowisk za granicą, cudzoziemcy omijają nadal Polskę. Turystyka polska stale trzyma się ram wewnętrzznego ruchu.

W ubiegłym roku najbardziej zwiedzana miejscowość w Polsce była stolica. Do Warszawy przybyło około 300.000 turystów, pozostawiając w stolicy około 10 milionów zł. Silnie przyciągał turystów również Łódź swo-

imi odpustami i jarmarkami. Przedsięwzięcia tego rodzaju w dużej mierze podnoszą puls życia gospodarczego Łowicza i okolic.

W stosunku do wewnętrznego ruchu turystycznego frekwencja cudzoziemców w Polsce wynosiła 3 pct. Przyjeżdżają oni najchętniej do Krynicy, Zakopanego, Truskawca, Worochty i Jastrzębia-Zdroju.

Artysta filmowy skazany na 5 lat więzienia

za uwiedzenie pensjonarki

Warszawa, 18. I. Przed Sądem Okręgowym w Warszawie toczył się przy drzwiach zamkniętych sensacyjny proces emeryta majora Zbigniewa Drzymuchowskiego, który występował w kilku filmach polskich pod pseudonimem Andrzeja Karewicz.

Drzymuchowski nie zdradzał żadnych zdolności aktorskich. Jednak jego fascynująca urocią zjednała mu olbrzymie powodzenie u kobiet. Pewnego dnia do mieszkania Drzymuchowskie-

go-Karewicz przybyły dwie pensjonarki prosząc o dedykację na fotografii. Jednej z nich Drzymuchowski wręczył fotografię, drugiej zaś kazal przyjąć wieczorem. Wieczorem Drzymuchowski zatrzymał u siebie młodą panią.

Oskarżony do winy nie przyznaje się. Sąd jednak po zakończeniu przewodu sądowego wydał wyrok skazujący Drzymuchowskiego na 5 lat więzienia.

SPORT

Rzym — Poznań 9:7

Z drużyny poznańskiej najlepiej zaprezentował się wicemistrz Europy Szymura, chociaż i on chwilę nieuwagi w pierwszym starciu byłby przypłacił nieomal przegraną przez k. o. Ambicją i zaciętością w walce załpmonował Dankowski w wadze średniej. Miłą niespodzianką sprawił Klimecki w

wadze ciężkiej, oraz Czerwiński w wadze muszej.

Najslabszym natomiast zawodnikiem był bodaj Pela, który pozwolił sobie narzucić system walki Włocha i przegrał wysoko. Zdecydowanie przegrał również — podobnie zresztą jak w Warszawie — Koziółek z mistrzem olimpijskim Sergo. O Jareckim trudno coś powiedzieć, gdyż przegrał już w pierwszym starciu przez techniczne k. o. z powodu spodni. Właściwie jednak uratowały go one od bardziej

SLUB KRÓLA EGIPITU FARUKA I
20 stycznia odbędzie się w Kairze ślub 17-letniego króla Egiptu z panną Faridą Zulfikar, córką sędziego sądu najwyższego. Na zdjęciu panna młoda.

przykrej porażki, albowiem do chwili przerwania walki przez sędziego Polak był 4-krotnie na deskach.

Wyniki spotkań

W wadze muszej Nardecchia pokonał na punkty Czerwińskiego.

W koguciej Koziółek (Poznań) spotkał się w walce rewanżowej z mistrzem olimpijskim Sergo (Rzym). Zwyciężył po raz drugi Włoch.

W piórkowej Pela (P) uległ na punkty Montanariemu (Rzym).

W lekkiej Ratajak (P) zdobył punkty bez walki, gdyż Facchiniego lekarz nie dopuścił do walki.

W półśredniej Jarecki (P) przegrał już w 1 starciu przez techn. k. o. z kędzierzawym Pittorim (R).

W średniej Dankowski (P) nie rozstrzygnął walki z groźnym Binazzim.

W półciężkiej Szymura (P) wygrał zdecydowanie z Terazziną (R).

W ciężkiej Klimecki (P) pokonał Lazzariego.

Sędziował dobrze w ringu (i zarazem jako trzeci na punkty) p. Schroeder (Niemcy), na punkty pp. Urbaniak (Poznań) i Del Fante (Rzym). (a)

Spotkanie rewanżowe

Rewanżowe spotkanie Polska—Włochy, ustalone zostało na dzień 6 wzgl. 7 sierpnia i odbędzie się w Wenecji. Spotkanie międzymiastowe rozegrane zostanie prawdopodobnie w Neapolu. Przed wyjazdem polskiej drużyny reprezentacyjnej do Włoch odbędzie się obóz, prawdopodobnie przez cały lipiec, w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego w Warszawie, gdzie pomiędzy innymi nasi zawodnicy przyzwyczajają się będą do walki na wolnym powietrzu.

Podziękowanie.

Łódź, 18 stycznia 1938 r.
Wielce Szanownemu Doktorowi Trawińskiemu prawdziwemu chrześcijaninowi, najczenniejszemu człowiekowi, składam tą drogą wyrazy największej wdzięczności za okazaną wiedzę, i pomoc i opiekę w leczeniu mejej ciężkiej chorej żony i uratowanie Jej życia, a także Wielce Szanownemu doktorowi Lipińskiemu.

Jan Skrutkowski, pułkownik S. S.
Zofia Skrutkowska.
n 4957

Z przeszłości księcia Michała „Rudego“

Nadarzyła nam się sposobność wglądu w niedrukowane jeszcze, a ciekawe zapiski pewnej osobistości. Jest to niedostępny na razie dla publiczności fragment pamiętnika złożonego przez autora w jednej z bibliotek ziem zachodnich. Tytuł wspomnianej pracy, z której, za zezwoleniem autora, skorystaliśmy, brzmi: „O znacniejszych domach polskich w Berlinie z czasów przedwojennych i o naszej studiującej tam młodzieży“.

W swoim obszernym i bogatym w liczne epizody rękopisie autor maluje obrazek, który zawdzięcza jednemu ze swych znajomych studentów-Polaków, charakteryzujący tak głośno dzisiaj z powodu zamierzanego małżeństwa z Żydówką ks. Michała Radziwiła z Przygodzic.

Pewnego więc dnia za młodości ks. Michała, podczas wyścigów konnych w Berlinie, informator naszego autora poznał się z kilkoma oficerami armii pruskiej, którzy po wyścigach zaprosili go do kasyna. Przypadek rzucił, że byli to właśnie koledzy pułkowi ks. Michała Radziwiła, będącego wówczas aktywnym oficerem pruskiej gwardii.

W kasynie pułkowym zastano ks. Michała — w pożałowania godnym stanie. Leżał on kompletnie pijany na kanapie. Student polski spoztręgłszy dobrze mu znanego księcia podszedł ku niemu i zaproponował mu w języku polskim, aby wyszedł trochę na świeże powietrze i przeszedł się po ogrodzie kasynowym; to mu na pewno dobrze uczyni.

Słyszac mowę polską, ks. Michał uniósł nieco ciężką głowę i powiedział do jednego z oficerów:

— Der Herr hat mich beleidigt, er hat etwas auf russisch zu mir gesagt (Ten pan mnie obraził; powiedział coś do mnie po rosyjsku).

Wynikła z tego przykra awantura, która miała się zakończyć ostro. Nasz student jednakże na próżno oczekiwał w swym mieszkaniu sekundantów ks. Michała. Nie doczekawszy się ich w przewidzianym przez kodeks honorowy czasie, wyszedł na miasto i przypadkiem spotkał na ulicy jednego z tych oficerów, którzy przy owej aferze byli obecni. Od niego dowiedział się, że ks. Michał był owego dnia tak nietrzeźwy,

iż absolutnie nie wiedział co robi, a o „obrazie“ całkowicie zapomniał!

Autor pisze dalej, że ks. Michał Radziwiłł z powodu niewłaściwego zachowania się musiał opuścić wojsko.

Przeniósł się on wtedy, po porozumieniu z ojcem, księciem Ferdynandem Radziwiłłem, do Petersburga, gdzie, przyjąwszy obywatelstwo rosyjskie, wstąpił do służby dyplomatycznej. Tu ożenił się podobno z Niemką (? — według Uruskiego, tom XV, strona 148, ks. Michał zaślubił w roku 1898 w Petersburgu Marię de Bernardaky, córkę Mikołaja de Bernardaky, mistrza ceremonii dworu rosyjskiego — red.).

Po jakimś czasie ks. Michał został wysłany jako attaché do rosyjskiej ambasady w Londynie. Tam miał znowu jakąś nieprzyjemną aferę pojedynkową ze swym kolegą z ambasady, p. Koziół-Poklewskim, którego autor wspomnień osobście znał, gdy tenże, w przejeździe z Tokio do Londynu, przez jakiś czas bawił w Berlinie.

Nowa ta awantura pojedynkowa miała dla ks. Michała przykre następstwa. Musiał on porzucić karierę dyplomatyczną...

Agenci Kominternu Jątrza

Niedowarzona strawa i niewczesne strajki

Jedno i drugie powoduje tylko rozstrój — We wspólnym, opanowanym działaniu zwycięstwo pracowników tramwajowych

Łódź, 19. 1. — Wśród pracowników tramwajowych ciągle jeszcze panuje atmosfera niepokoju. W niezdrowym podnieceniu starają się utrzymać masy pracownice klasowcy, obiecując że „Warszawa przychylnie załatwi wysunięte w czasie strajku żądania”.

„MAŁOMIASTECZKOWY ŁAWNIK” CIĄGLE NA WIDOWNI

„Małomiasteczkowy ławnik”, jak nazywają pracownicy tramwajowi technika nasłanego przez centralę warszawską związków klasowych do robienia strajku, nie przestał marzyć o wygodnym fotelu wiceprezydenta i nieustannie jątrzy. Powołując się na swoje rzekome wpływy głosi, że możliwość spełnienia żądań klasowców jest tak realna, jak jego wiceprezydentura.

HISTORIA POWTARZA SIĘ

Ustawiczne i nieprzerwane sianie fermentu przez klasowców doprowadzić może do nieobliczalnych następstw. Klasowcy w imię swych politycznych interesów prą niewątpliwie do strajku. Świadczą o tym choćby słowa „tow.” Baranowskiego z Warszawy, który mówił na zgromadzeniu klasowców o konieczności utrzymania pracowników tramwajowych w pogotowiu bojowym, bo może dojść do „zatrzymania”. To zatrzymanie, to nie innego jak strajk, zatrzymanie ruchu.

Klasowe związki, podminowane przez skomunizowane elementy, pragną ciągłych zadrażeń. Ale czy leżą one w interesie mas pracowniczych? Czy zdolają one osiągnąć zwycięstwo swych żądań na drodze strajku?

Pod tym względem pracownicy tramwajowi posiadają już pewne doświadczenie. Strajk, wywołany przez klasowców ze względów ściśle politycznych w 1932 roku, przyniósł tramwajowym pracownikom klęskę na całej linii. Nie tylko że nie osiągnięto nowych zdobyczy, ale utraciono szereg praw nabytych. Szerokie masy pracowników tramwajowych muszą się w imię własnego dobrze zrozumianego interesu odwrócić od szachrajów klasowych, sięgających ustawiczny niepokój i dążących do zrobienia kariery na barkach cudzych.

WYCIĄGANIE KASZTANÓW Z OGNI

Skomunizowane klasowe związki, działające pod dyktandem kominternu, mają za swe szczególne zadanie utrzymywanie rzesz pracowniczych w podnieceniu. Temu celowi służą m. in. wywołanie nierozumień, nie mających widoków realizacji żądań i tworzenie na tym podłożu atmosfery strajkowej.

Rzecz charakterystyczna, że właśnie klasowcy wysuwają zawsze żądania tego rodzaju, iż nie są one do przyjęcia. Klasowcom bowiem nie chodzi o polepszenie doli mas pracowniczych, tylko o to, aby przez sianie nieporozumień urzeczywistnić otrzymane rozkazy kominternu. Tu leży istota zagadnienia i punkt ciężkości klasowych szacherek.

Technicy klasowo-komunistyczni tak działając, pracują w myśl dyktand „czerwonej” Moskwy. A jej polecenia idą w tym kierunku, aby dla komunistów kasztany z ognia wyciągały nieświadome swej roli masy robotnicze.

PRZECIWDZIAŁANIE ROZKŁADOWEJ ROBOCIE

Pracownicy tramwajowi, zrzeszeni w ponadklasowym stowarzyszeniu — Polski Związek Zawodowy Pracowników Tramwajowych, zdając sobie sprawę z istoty położenia przeciwdziałają w miarę możliwości rozkładowej, kraciej robocie skomunizowanych klasowców-menerów.

Akcja prowadzona przez Polski Związek Zawodowy w sprawie uzyskania polepszenia warunków pracy niewątpliwie dałyby dodatnie wyniki, żeby nie strajk, wywołany przez klasowców.

Polski Związek Zawodowy, pragnąc uniknąć do niczego nie prowadzących

zgrzytów, stara się, aby słuszne żądania pracowników tramwajowych zrealizować na drodze polubownych rokowań.

Aby jednak móc uzyskać spełnienie żądań w tej formie trzeba jednolitego, wspólnego działania pozytywnego mas pracowników tramwajowych, a nie podniecania się mrzonkami.

O WSPÓLNY FRONT PRACOWNIKÓW TRAMWAJOWYCH

W ostatnim czasie Polski Związek Zawodowy zorganizował szereg zebrań informacyjnych dla pracowników tramwajowych, starając się skupić masy pracownice pod hasłem realnej walki o swe prawa z wykluczeniem niedowarzonych strajków, jak się wyraził na jednym ze zgromadzeń sekretarz Związku Zygmunt Pawlikowski.

NIEDOWARZONE STRAJKI

Każda potrawa jest dobra — wywołał sekretarz Pawlikowski, ale musi być należycie ugotowana, niedowa-

rzona strawa jest niezdrowa i szkodliwa.

Nie należy nigdy wywoływać strajków, które z góry są skazane na niepowodzenie. Można się w wypadkach przymusowej konieczności uciec do takiej ostateczności, jaką jest strajk, ale trzeba wybrać odpowiedni czas i warunki. Strajk tego typu musi dać zwycięstwo, ale nie taki, który jak ostatni wywołany przez klasowców proklamuje się jako „aż do zwycięstwa”, a wycofuje się z niego po dwudziestu czterech godzinach. To są kpiny z mas pracowniczych. Pracownicy tramwajowi nie mogą dać się wodzić na pasku przez skomunizowanych, mających wyłącznie na względzie swoją osobistą karierę — menerów.

Spodziewać należy się, że polska z gruntu swej istoty akcja, jaką przedsięwziął Polski Związek Zawodowy, znajdzie przychylny oddźwięk wśród rzesz pracowników tramwajowych i przyniesie im zwycięstwo w walce o lepsze warunki bytu.

(J. wyg.)

Oplutek „Sokoła”, gniazda Łódź 3. — Na zdjęciu członkowie i ich rodziny, z zasłużonym działaczem sokolim, druhem Józefem Pilarskim i ks. drem Rybusem na czele.

Echa krwawej zbrodni w Pabianicach

Wuj zamordowanego Wiktora Ratajczyka inspirował napad bandycki — Sensacyjny proces przed Sądem Okręgowym w Łodzi

Łódź, 19. 1. — Dnia 19 bm. przed Sądem Okręgowym w Łodzi rozpoczęła się niecodzienna rozprawa przeciw szajce bandyckiej, która dokonała napadu na dom dostawcy wódki Ratajczyka w Pabianicach. Szajka ta zastrzeliła syna Ratajczyka 21-letniego Wiktora oraz zrabowała pieniądze i różne rzeczy.

Ławę oskarżonych zajęli 41-letni Józef Włodarczyk, wielokrotnie karany, ostatnio w 1937 r. na 4 lata więzienia i po odbyciu kary na zamknięcie w zakładzie dla niepoprawnych przestępców w Koronowie na okres bezterminowy, 30-letni Józef Reda i brat jego 33-letni Feliks Reda, obaj również wielokrotnie karani, 49-letni Walenty Wojna wuj i ojciec chrzestny zastrzelonego przez bandytów Ratajczyka, 24-letni Sylwester Bidziński, 20-letnia Helena Włodarczyk, żona herszta — wszyscy z Pabianic oraz 37-letni Kazimierz Kryszak z Łodzi, również wielokrotnie karany za kradzieże.

W nocy na 26 grudnia 1935 r. w Boże Narodzenie, Włodarczyk senior wraz z żoną i młodszym synem Leszkiem udali się na wesele kuzynki. W mieszkaniu Ratajczyków pozostali 23-letni Mieczysław umysłowo niedorozwinięty, 21-letni Wiktor, 14-letni Hieronim Ratajczykowie.

W pewnej chwili do mieszkania wtargnęło 3 osobników zasłoniętych czarnymi kapturami, przy czym dwaj uzbrojeni byli w rewolwery, czwarty stał na czatach. Wiktor Ratajczyk, leżący w łóżku, począł krzyczeć „bandyci”. Wtedy bandyci zasypali go strza-

łami i położyli trupem na miejscu.

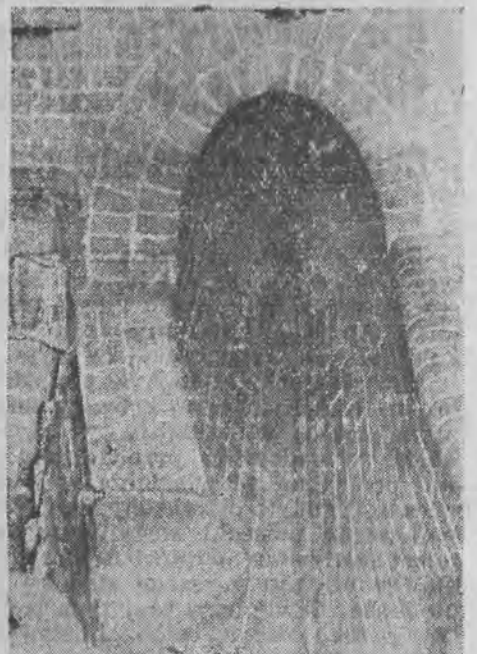
Bandyci następnie splądrowali mieszkanie i skradli 4500 zł w gotówce, monety srebrne i złote rosyjskie oraz 2 rewolwery. Wychodząc zagrozili zastrzeleniem obecnych w razie gdyby ośmielili się podnieść przedwcześnie alarm. Dopiero o godz. 5 rano Hieronim Ratajczyk wybiegł i zawiadomił ojca o napadzie.

Wszczęto niezwłocznie dochodzenie i aresztowano jako podejrzanym Włodarczyka i braci Redów, lecz po pewnym czasie ich zwolniono z braku dowodów, a samo śledztwo utknęło na dłuższy czas na martwym punkcie.

Dopiero w listopadzie 1936 r. po włamaniu dokonanym do mieszkania komornika Jarczyńskiego w Pabianicach, policja ustaliła, że sprawcą jest Włodarczyk. Kiedy w nocy aresztowano go usiłował zbiec, w czasie zaś ucieczki porzucił rewolwer, w którym rozpoznano broń zrabowaną u Ratajczyków podczas napadu.

Przyeśnięty do muru Włodarczyk przyznał, że Redowie proponowali mu napad na mieszkanie Ratajczyków, a informację udzielał Wojna, który bał się razem ze starym Ratajczykiem na wesele i w odpowiednim momencie dał sygnał bandytom, iż mogą przystąpić do rabunku.

Włodarczyk oświadczył jednak, że nie brał bezpośredniego udziału w napadzie i strzelaniu, lecz stał na czatach. W toku dalszego dochodzenia ustalono nazwiska dalszych sprawców oraz stwierdzono, że drugi rewolwer skradziony u Ratajczyków sprzedał

Kanal murowany typu jajowego. Z lewego boku widoczne drzwi żeliwne służące do spłetrzania wody i przemywania kanału.

Reda szoferowi Krysiakowi z Łodzi. Ponadto Helenę Włodarczyk pociągnięto do odpowiedzialności karnej za przechowywanie 1.000 zł z wiedzą, że pochodzą one z rabunku.

Badany przez Sąd Włodarczyk przyznał się do udziału w napadzie podkreślając uporczywie, że tylko stał na czatach, a samego napadu dokonał Reda ze swym bratem.

Redowie jak również Wojna nie przyznają się do winy.

Pierwsi zbadani świadkowie zeznali jednak obciążając dla oskarżonych. Rozprawę przerwano i wyrok zapadnie dzisiaj 20 bm.

MIGAWKI ŁÓDZKIE

Żydzi łódzcy przystąpili do żywej kontrakcji przeciw narastającej fali polskiego uświadomienia gospodarczego. Przez powołnych sobie socjalistów organizują akcję pikietowania chrześcijańskich placówek. Prócz tego rozwijają Żydzi działalność propagandową, mającą udowodnić ich wartość niezastąpioną dla polskiego życia gospodarczego. Temu celowi służy m. in. broszura pt. „Hasła Kongresu Kupiectwa Chrześcijańskiego w świetle rzeczywistości gospodarczej”, którą kolportuje się masowo na terenie Łodzi.

Wielkie poruszenie wywołał w zainteresowanych kołach i społeczeństwie polskim ogłoszony przez nas wykaz zażydzenia punktów lekarskich Ubezpieczalni, a również stan zażydzenia szpitala na Radogoszczu.

Jak się dowiadujemy publikacja nasza nie pozostanie bez wpływu na układ narodowościowy lekarzy obu tych instytucji.

Na terenie Łodzi istnieją jeszcze kancelarie adwokackie, gdzie Polak współpracuje z Żydem. Uważamy, że w obecnym stadium walki o polskości kraju takie praktyki nie są wskazane także w dobrze pojętym interesie własnym zainteresowanych Polaków. Radzimy skończyć z kompromitującymi spółkami.

Są na terenie Łodzi takie instytucje, gdzie Polacy mają głos decydujący, ale funkcje radców prawnych pełnią Żydzi. Czy nie można by wreszcie zerwać z zasadą, że każdy polski szlachcic musi mieć swojego Żyda?

(J. W.)

Łódzka giełda mięsna

z dnia 17 stycznia

Płacono za 1 kg żywej wagi (loco targowica w groszach):

Woly dobrze opasione 63—66, Krowy dobrze opasione 66—68, średnio opasione 50—55, mało opasione 35—45. Byczki średnio opasione 43. Buhaje dobrze opasione 55—60, średnio opasione 48—50. Jąłowice extra 76—78, dobrze opasione 60 do 68, średnio opasione 50. Bydło wychudzone 28—30. Cielęta pełnomięsiste 70—80, małowięsiste 65—70. Świnie słoninowe powyżej 150 kg 100—105, poniżej 150 kg 88—100; mięsne powyżej 110 kg 78—88, od 80—110 kg 72—80, maciory 80—92, świnie wych. maciory, katastry i knury 70—80.

Obrót na targowisku: Bydło: Pozostało z dnia poprzedniego 67, spęd 367, podaż 434, obrót 385, pozostało na dzień następny 49. Cielęta: spęd 454, podaż 454, obrót 454. Owce: spęd 2, podaż 2, obrót 2. Świnie: pozostało z dn. poprzedn. 116, spęd 1145, podaż 1261, obrót 1078, pozostało na

Styczeń
20
Czwartek

Kalendarz rzym.-kat.
Czwartek: Fabian i Sebastian
Piątek: Agnieszka p. m.

Kalendarz słowiański
Czwartek: Przedzysław
Piątek: Jarosław

Słońca: wschód 7.51
zachód 16.16

Długość dnia 8 g. 25 min.

Księżyc: wschód 22.18, zachód 9.15
Faza: 4 dzień po pełni

Adres redakcji i administracji w Łodzi
Piotrkowska 91
TELEFON redakcji i administracji 173-55

NOCNY DYŻUR APTEK
Nocny i dzień dyżurują apteki: Pastorowa 8, Krowczyńska 96, Kahane (Żyd), Limanowskiego 80, Koprowski, Nowomiejska 15, Rozenblum (Żyd), Śródmiejska 21, Bartoszewski, Piotrkowska 95, Czyński, Rokicińska 53, Zakrzewski, Katna 54.

TELEFONY
Pogotowie miejskie 102-90.
Pogotowie P. C. K. 102-40.
Pogotowie Ubezpieczalni 205-11
Straż ogniowa 8.

TEATRY
Teatr Polski — „Gałazka rozmarynu”.
Teatr Kameralny — „Głupi Jakub”.
Teatr Popularny — „Powrót mamy”.

KINA
Capitol — „Skłamałam”.
Corso — „Zbuntowana”.
Ikar — „Bohaterowie morza” i „Za kulami sław”.
Metro — „Hrabina Władysław”.
Mimoza — „Wielka miłość Beethovena” i „Diabły z diablem zachodu”.
Oświatowy-Słońce — „Penny” i „Bohaterka brygada”.
Palace — „Gwiazda Rivieri”.
Przedwiośnie — „Nieznosna dziewczyna”.
Rialto — „Moje szczęście to ty”.
Stylowy — „Ku wolności”.

OD REDAKCJI

Wyjaśnienie
W opisanym ostatnio przez nas spisie lekarzy-Żydów, zatrudnionych w szpitalu w Radogoszczu, zamieściliśmy nazwisko p. dra Krzyńskiego. Na podstawie przedłożonych nam dokumentów wyjaśniamy, że p. dr Krzyński jest Polakiem i stwierdzamy, że pracuje on w wielu organizacjach chrześcijańskich, m. in. w Stowarzyszeniu Społeczno-Lekarskim oraz, że stale akcentuje swe stanowisko jako Polak.

Zamieszczając to oświadczenie, przepraszamy p. dra Krzyńskiego za przykre, którą mimo woli mu wyrzadziliśmy.

Treścią przedłożonych nam dokumentów zajmiemy się w jednym z najbliższych numerów.

KOMUNIKATY

Komunikat Funduszu Pracy. Woj. Biuro Funduszu Pracy w Łodzi podaje do wiadomości, że w m-cu grudniu r. ub. na terenie województwa łódzkiego czynnych było 17 Instytucji Zastępczych Funduszu Pracy i 71 Podinstytucji (punkty rejestracyjno-kontrolno-płatnicze), które rejestrowały bezrobotnych ubiegających się o zasiłki ustawowe z Funduszu Pracy, przeprowadzały kontrolę stałą bezrobotnych oraz uskuteczniały wypłaty zasiłków.

Ilość Podinstytucji Zastępczych w m-cu grudniu r. ub. w poszczególnych powiatach w porównaniu z poprzednim miesiącem zwiększyła się o 4 punkty. Wypłaty zasiłków na terenie m. Łodzi Wojewódzkie Biuro przeprowadza we własnym zakresie.

Akcja szkolenia robotników w przemyśle. Urząd Wojewódzki w Łodzi podaje do wiadomości, że w Łodzi zostaną zorganizowane kursy dokształcające, mające na celu podniesienie poziomu zawodowego wykwalifikowanych robotników i majstrów. Kursy trwać będą jeden miesiąc i obejmą następujące działy: mechanika, narzędziarstwo i rusznikarstwo, naprawa samochodów z głównym uwzględnieniem naprawy silników wszelkiego typu, obróbka drzewa dla potrzeb przemysłu, stolarstwo budowlane i stolarstwo modelowe. Na kursy będą przyjmowani kandydaci w wieku do lat 35, posiadający praktykę fachową z wymienionych zawodów. Kandydaci będą poddani wstępnemu egzaminowi z języka polskiego, rachunków oraz przedmiotu fachowego. — Kandydatom bezrobotnym będzie przysługiwala dzienna premia uczniowska w kwocie od 1 zł do 1,20 zł. Nauka rozpocznie się 20 lutego r. b. Zapisy przyjmuje oddział Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy w Łodzi, ul. Podleśna 6, w Pabianicach, ul. Pomorska 7 i w Tomaszowie Maz., ul. Władysława nr 2. Kandydaci winni złożyć wraz z podaniem następujące dokumenty: metrykę urodzenia, ostatnie świadectwo szkolne i świadectwo z odbytych praktyk lub pracy zawodowej w zakładach przemysłowych lub rzemieślniczych. Zgłoszenia będą przyjmowane do 12 lutego r. b.

„Katolicyzm i nacjonalizm Hiszpanii bohaterskiej”

Staraniem Uniwersytetu Narodowego w dniu 20 bm. o godz. 20 w sali Akcji Katolickiej przy ul. Gdańskiej 111 odbędzie się odczyt znanego działacza narodowego, autora dzieła pt. „Tragizm losów Polski” p. red. Jędrzeja

Giertycha na temat „Katolicyzm i nacjonalizm Hiszpanii bohaterskiej”.
Przedsprzedaż biletów w administracji „Oredownika” i w zakładzie jubilerskim Br. Kowalskiego, Piotrkowska 3.

O zdrowie narodu

Do walki z gruźlicą powinno stanąć całe społeczeństwo

Łódź, 19. 1. — W obecnej kadencji sejmiku rozpatrywany ma być projekt rządowy ustawy o walce z gruźlicą. Projekt ten nasuwa światu lekarskiemu szereg wątpliwości i zastrzeżeń, które znalazły wyraz w rezolucji, przyjętej na plenarnym zebraniu Zarządu Polskiego Związku Przeciwgruźliczego, zwołanym w dniu 15 stycznia r. b. w następującym brzmieniu:

Polski Związek Przeciwgruźliczy, jako rzecznik czynników społecznych, zrzeszonych w towarzystwa do walki z gruźlicą, zgłasza następujące dezyderaty w sprawie ustawy o walce z gruźlicą:

1. Zagadnienie walki z gruźlicą, wobec stwierdzonej liczby 70 tys. zgonów rocznie i około 700 tys. chorych, jest kwestią olbrzymiego znaczenia społecznego i państwowego, a szczególnie z punktu widzenia sił obronnych Polski.
2. Rządowy projekt ustawy wniesiony obecnie pod obrady Izby Ustawodawczej, stanowi poważny krok naprzód w walce z gruźlicą przez sam fakt uregulowania ustawowego tak ważnego zagadnienia.
3. Natomiast rozwiązanie sprawy walki z gruźlicą oprócz tego wymaga przede wszystkim: a) stworzenia podstaw finansowych koniecznych do realizowania kosztów walki z gruźlicą, a przede wszystkim kosztów szpitalnego i sanatoryjnego leczenia chorych oraz zabezpieczenia rodzin chorych; b) uwzględnienia w szerokiej mierze ochrony dzieci i młodzieży przed zakażeniem gruźlicą; c) rozwiązania zabezpieczenia bytu osób chorych, należących do świata pracy, a pozbawionych możliwości zarobkowania ze względu na niebezpieczeństwo zakażenia dla otoczenia; d) wykonywanie skoordy-

nowanej społecznej walki z gruźlicą wymaga nadania Polskiemu Związkowi Przeciwgruźliczemu charakteru Głównego Komitetu Walki z Gruźlicą, w którym obojętności przedstawicieli Władz, Związków Samorządowych i instytucji ubezpieczeń społecznych, czynnik obywatelski i społeczny oraz naukowo-lekarski winien być najsilniej reprezentowany.

Ze względu na ważność zagadnienia tak z punktu widzenia obronności państwa jak i obrony obywatela — sejm powinien, rozszerzyć projekt rządowy w myśl powyższych postulatów.

Pieniądze na walkę z gruźlicą znaleźć się muszą i mogą, o ile walkę z nią uzna się za postulat o doniosłości państwowej. Nie zapominajmy, że stoimy na szarym końcu wśród państw europejskich w sprawie zwalczania gruźlicy. Te państwa, które znalazły w swych ustawach źródła sum na walkę z gruźlicą, w szybkim tempie zmniejszyły śmiertelność wśród swych obywateli. Niech obywateli nie myśli, że sprawa walki z gruźlicą jest beznadziejną. Nie! Trzeba tylko znaleźć pieniądze na nią, a skutki — nawet w obecnych ciężkich warunkach państwa — dadzą się odczuć.

Sumy wydawane w związku z leczeniem chorego lub wypłacaniem rent inwalidom z gruźlicy obliczają Niemcy na 3 miliardy marek rocznie przy ilości chorych o połowę mniejszej niż u nas.

Tamże 33 pct rent wypłacanych z inwalidztwa chorobowego wypłaca się chorym na gruźlicę. Czym więcej pieniędzy będzie na walkę z gruźlicą tym mniej inwalidów i śmierci z gruźlicy.

O tym musi wiedzieć każdy obywatel.

Wyrok na szajkę Granata

Łódź, 19. 1. Sąd Okręgowy w Łodzi ogłosił wyrok na członków szajki Granata i Lubelskiego, którzy trudnili się przemycańiem emigrantów Żydów nielegalnie do Francji i do Belgii.

Wyrokiem sądu skazany został Szmul Granat na 10 miesięcy więzienia i 250 zł grzywny, Chaskel Lubelski na 1 rok i 2 miesiące więzienia, Abram Moszek i Frajndla Grynfeldowie po 6 miesięcy więzienia, Estera Ruchla Szwimer, która pełniła rolę kasjerki w szajce, na 7 miesięcy więzienia i 800 zł grzywny.

KRONIKA MIEJSCOWA

Zmiana granic województwa łódzkiego. Jeszcze w ub. roku została definitywnie postanowiona zmiana granic województwa łódzkiego, z jednej strony przez przyłączenie do wojew. łódzkiego do wojew. poznańskiego powiatów kaliskiego, konińskiego, tureckiego i sieradzkiego, z drugiej zaś strony przez przyłączenie do wojew. łódzkiego powiatu częstochowskiego, przez co stworzone zostałyby województwo łódzkie o charakterze specyficznym przemysłowym.

Dowiadujemy się obecnie, że czynione są przygotowania do ostatecznego włączenia powiatów zarówno do wojew. poznańskiego, co częściowo ma nastąpić już od nowego roku budżetowego tj. od 1 kwietnia r. b.

Żydostwo broni się i grozi. W odpowiedzi na stanowisko kupiectwa polskiego, wyrażone na Kongresie Wschodopolskim i zebraniach lokalnych, kupiectwo żydowskie na terenie Łodzi na zebraniu międzyorganizacyjnym wypowiedziało się za ujawnianiem tych firm polskich, które posiadają klientów Żydów, a solidaryzują się z postanowieniem kongresu, jak również postanowiono rozszerzyć działalność kredytów żydowskich kas bezprocentowych, a nawet stworzyć fundusz przeznaczony na podtrzymywanie subwencjami zagrożonych przedsiębiorstw handlu żydowskiego.

ZE ŚWIATA PRACY

Sezonowcy żądają podwyżki płac. — Związek robotników sezonowych wystąpił do władz wojewódzkich, Ministra Opieki Społecznej oraz Funduszu Pracy o podwyższenie płacy w 1938 r. o 25 pct i podwyższenie kredytów dla Łodzi na prowadzenie robót w dwójnasób. Na 20 bm. zwołana została w Urzędzie Wojewódzkim w związku z tym żądaniem konferencja, a następnie w przyszłym tygodniu specjalna delegacja wyjeżdża do Warsza-

W pozostałych dwu oskarżonych Żydów Hartmanna i Rosenbluma uniewinniono.

Zastrzelenie węglokrada

Łódź, 19. 1. — Na pociąg węglowy zjadający do Łodzi, między stacjami Baby — Moszczenica, wskoczyło kilku węglokradów, lecz straż kolejowa spostrzegła ich i poczęła ostrzeliwać.

Jeden z rabusiów, jak się okazało, 23-letni Jan Misztel z Moszczenicy, zawodowy złodziej kolejowy, trafiony w głowę padł trupem.

Zwłoki zabitego znalazła obsługa kolejowa po przejściu pociągu.

wy, gdzie odbędzie konferencję w Ministerstwie Opieki Społecznej i Funduszu Pracy.

O umowę zbiorową dla robotników przemysłu kotonowego. Komisja międzyzwiązkowa robotników przemysłu kotonowego, wystąpiła wczoraj z żądaniem zawarcia umowy zbiorowej i podniesienia płac o 18 pct i wystosowała odpowiednie pismo do Stowarzyszenia Fabrykantów Pończoch oraz inspektora pracy.

Zebrania informacyjne pracowników tramwajowych. Polski Związek Zawodowy Pracowników Tramwajowych zorganizował ostatnio kilka zebrań informacyjnych. W dniu 18 bm. odbyły się dwa zebrania tego rodzaju: w porze dziennej i wieczornej. Na drugim zebraniu przewodniczył Piotr Bukowski, sekretarzowa Adamski, a funkcję ławników pełnili: J. Sella i St. Iskra. Przemówienie główne wygłosił prezes Związku Bolesław Romanowski, a w dyskusji zabierali głos wiceprezes St. Ratajczyk, sekretarz Z. Pawlikowski, członek zarządu F. Jateczak i St. Drużyński oraz Maciaszyk, Gotkiewicz, Zwierchowski. Ten ostatni usiłował bronić stanowiska klasowców ku ogólnemu niezadowoleniu zgromadzonych.

W wolnych wnioskach uchwalono wziąć udział w zbiorze na pomoc zimowej i rezolucję wzywającą wszystkich pracowników tramwajowych do walki we wspólnym frontie i porzucenia osobistych nieporozumień.

Czeladnicy reżnicy o umowę zbiorową. Czeladnicy reżnicy wystąpili z żądaniem nowej umowy zbiorowej i podwyższenia płac o 15 pct. Na wczoraj była wyznaczona konferencja w Inspektoracie Pracy, lecz odwołano ją na termin późniejszy, ponieważ obie strony zapowiedziały, że spór zamierzają zlikwidować na drodze bezpośrednich rokowań.

Szklarze organizują obronę swych interesów. W Resursie Rzemieślniczej odbyło się zebranie szklarzy okręgu łódzkiego. Referat wygłosił p. Cieślak, wskazu-

jąc, że dotychczas szklarstwo opanowane było głównie przez Żydów.

Następnie p. Tarczyński wystąpił z projektem utworzenia spółdzielni polskich szklarzy, która wyeliminowałaby kosztowne pośrednictwo żydowskie. Zebrani w dyskusji jednomyślnie opowiedzieli się za utworzeniem spółdzielni. — Wyłoniono komisję w składzie pp.: Tarczyński, Cieślak, Kahlert, Coberl i Fejcho, zlecając jej opracowanie statutu i przeprowadzenie prac przygotowawczych dla uruchomienia spółdzielni.

Zatarg u Scheiblera zastrzył się. Zatarg w zakładach Scheiblera i Grohmana z powodu wydalenia dwóch robotników nie został zlikwidowany, lecz zastrzył się. Firma odmówiła zadanu Związku, by delegaci pozostawieni zostali przy pracy.

KRONIKA DNIA

— Na strychu domu przy ulicy Nawrot 18 zakradł się celem kradzieży bielizny Teodor Włodarczyk, zamieszkały w tymże domu, lecz został zatrzymany i osadzony w areszcie.

— Celmer Juliusz z ul. Prusa 24 zatrzymany został na kradzieży w mieszkaniu Cezarego Golca, przy ul. Polnej 17.

— Ze składu rzemieślniczego Rózi Rapaport przy pl. Boerner 9 złodziej Jakub Engiel z ul. Śródmiejskiej 68 skradł kilkadziesiąt sztuk drobiu bitego wartości 200 zł, lecz z łupem został zatrzymany.

— Pinkusowi Ciechanowskiemu (Kilińskiego 40) przybyły z Piotrkowa złodziej Abram Liberman wyciągnął portfel z pieniędzmi, lecz ujęty został w czasie pościgu. Złodzieja osadzono w areszcie.

Feliksa Nowak z Zdzisława Kropczyńska, obie zamieszkałe przy ul. Trębackiej nr 33, w czasie kłótni pobili się, przy czym Nowakowa oblała Kropczyńską wrzucąc ługiem i poparzyła jej ciężko twarz i piersi. Poparzoną odwieziono do szpitala. Nowakowa została pociągnięta do odpowiedzialności karnej.

KRONIKA PABIANIC

Żydom trzeba ograniczyć kontyngent uboju rytualnego. Swego czasu zwracaliśmy już uwagę na stanowczo za wysoki w stosunku do liczby mieszkańców Żydów w Pabianicach przyznany im kontyngent uboju rytualnego. Żydzi starali się nawet jeszcze o podwyższenie tego kontyngentu, podnosząc swego czasu wielki krzyk i hałas. Obecnie Żydzi jednak sami przyszedli do przekonania, że kontyngent jest za wysoki i narzekają na brak żytu mięsa, pochodzącego z uboju rytualnego.

Kradzież przedz. Ignacy Grudlewicz, zam. przy ul. Ks. Skargi 51, zameldował w komisariacie policji, że jacyś nieznani sprawcy skradli mu przedz wartość 450 zł. Policja wszczęła dochodzenie.

Brak rozkładów jazdy kolejowej i autobusowej. Mieszkańcy Pabianic i przyjezdni odczuwają ciagle brak w mieście rozkładów jazdy kolejowej i autobusowej. Zdobyć informacji o rozkładzie jazdy pociągów czy też autobusów napotyka na duże trudności, ponieważ stacja kolejowa jest od miasta bardzo oddalona. Rozkłady jazdy powinny być koniecznie zawieszone w poczekalni tramwajowej przy placu Gen. Dąbrowskiego oraz przy przystanku głównym autobusów. Nie wątpimy, że odpowiedzialnie władze zajmą się załatwieniem tej tak bardzo ważnej dla mieszkańców miasta sprawy.

Liczba placówek chrześcijańskich w Łutomiersku powiększa się. Dzięki skutecznej akcji bojkotowej Stronnictwa Narodowego w Łutomiersku powstał cały szereg nowych sklepów chrześcijańskich, m. in. został założony sklep z manufakturą oraz handel skór i dodatków szewskich. Nowym placówkom polskim „Szczęść Boże”!

Warta grozi wylewem. W związku z obfitymi deszczami, jakie ostatnio nawiedziły powiat, i roztopami, wieś Pstrokonie (powiat łaski), położona w pobliżu Warty, zagrożona jest powodzią. Władze i ludność tamtejsza czynią zabiegi, ażeby nie dopuścić do powodzi, która mogłaby spowodować olbrzymie straty.

KRONIKA ZGIERZA

Komunikat Stronnictwa Narodowego. Zarząd Stronnictwa Narodowego w Zgierzu komunikuje swym członkom i sympatykom, że tygodniowe zebrania, które odbywały się w środy w lokalu własnym przy ul. Piłsudskiego 28, począwszy od dnia 31 bm. odbywać się będą w piątki o godz. 19.30. W środy natomiast odbywać się będą zebrania młodzieży.

Likwidacja szajki Dylewskiego. Jak wiadomo, na terenie Zgierza i ost. Łódźi grasował rałus Edward Dylewski, który ostatnio został postrzelony przez policję i osadzony w więzieniu. W toku dochodzenia ustalono, że szereg kradzieży, zarówno w Łodzi, jak i w Zgierzu, był dziełem Dylewskiego i jego szajki. Policja zaareztowała brata Dylewskiego — Hieronima oraz trzech innych członków szajki.

Przedpłata miesięcznej (7 wydań tygodniowo), z odbiorem w agencjach 2,35 zł. Za odosłaniem do domu odpowiednia dopłata. Na pocztach i u listonoszy miesięcznie 2,34, kwartalnie 6,85. Poczta przyjmuje zamówienia tylko na 6 wydań tygodniowo (bez poniedziałkowego). — Pod opaską w Polsce zł 3,00 (7 wydań). — Zagranicą od 3,00 zł do 5,40 (zależnie od kraju). Nakład i członkowie: Drukarnia Polska, Spółka Akcyjna, Poznań, św. Marcin 70. Rekopisów niezamówionych redakcja nie zwraca.

Oredownika W razie wypadków spowodowanych siłą wyższą, przeszkód w zakładzie, strajkach itp. wydawnictwo nie odpowiada za dostarczenie pisma, a abonenci nie mają prawa domagania się niedostarczonych numerów lub odszkodowania.

Centrala Poznań, św. Marcin 70. P. K. O. Poznań 200 149. Poczta, konto rozrachunkowe Poznań 3, nr kartoteki 03. Telefon centrali: 40-72, 14-76, 33-07, 44-61, 35-24, 35-25; po godz. 19 oraz w niedziele i święta: 40-72, 14-76, 33-07.

Redaktor odpowiedzialny Andrzej Trella z Poznania. Za wiadomości i artykuły a m. Łodzi odpowiada Władysław Maciąg. Łódź, Piotrkowska 91 — Za ogłoszenia i reklamy Antoni Leśniewicz z Poznania.

SERCE i MÓJ

SENSACYJNA POWIEŚĆ WSPÓŁCZESNA NAPISAŁ: LUCJAN CARY
PRZEKŁAD AUTORYZOWANY

20)

Nie mogę po prostu znieść tego, że jesteś taki poddańczy. Gdy ci Jake zaproponował walkę z Kerriganem, to się go przecież nie pytałeś: Czy naprawdę jest możliwość, abym go mógł pobić? Po prostu zacząłeś trenować, zdecydowany, by go pobić. Dlaczego nie zastosujesz tej samej metody do tej dziewczyny?

— Zapominasz, że jestem bokse-rem, a ona...

— Bzdury! — przerwała.

— Więc sądzisz, że to nic nie znaczy?

— Oczywiście, że to też jest ważne. Wszyscy ludzie, którzy mają o sobie wielkie mniemanie, patrzą z góry na

„CO Z PANA ZA PTASZEK“

W dwa dni później otrzymał hrabia list od dziewczynki uniwersytetu, panny Atwater, z wezwaniem, aby się stawiał w jej biurze. Przeczytał pismo raz i drugi, po czym zatelefonował do Pauliny i odczytał je głośno:

— Widzi pan, stało się! — powiedziała Paulina.

— A więc sądzi pani, że ona dowiedziała się już o moim przyjęciu?

— Oczywiście! Coprawda dziewczynka nie ma prawa wzywania pana do siebie, powinna wszystko, co dotyczy studenta, przekazać dziekanowi. Ale ona jest taka ciekawska, że po prostu nie może się przezwyciężyć. Chciałaby naprzód sama wziąć pana na spytki. Niech pan przyjedzie do mnie na herbatkę. Ustalimy, co pan powinien jej odpowiedzieć. Zaproszę również Zuzię. Ona doskonale zna pannę Atwater i najlepiej będzie wiedziała, z jakiej strony do niej podejść.

Gdy po powrocie z Cranesville zjechał do willi Gardinerów, zastał panią Paulinę samą. Oszczędziła mu dalszych wymówek, i poczęstowała go, jak zwykle, herbatą. Wyrzuciła przy tym zapatrywanie, że wobec jej przekonania najlepiej wobec panny Atwater wszystkim zaprzeczyć.

— Dobrze obmyślane i z przekonaniem wypowiadane kłamstwo byłoby jeszcze najlepszym wyjściem, — powiedziała.

— Więc miałbym jej powiedzieć, że w ogóle nie urządzałem żadnego przyjęcia?

— Tak, powinien pan to zrobić. Założyłabym się, że słyszała tylko jakieś plotki i nie ma żadnych dowodów w rękę. Będzie bardzo zdziwiona, może nawet będzie przypuszczała, że pan nie mówi prawdy. Ale cóż może panu zrobić? Jakże może dowieść czegośkolwiek? Przecież ostatecznie nie jest sędzią śledczym i nie ma do dyspozycji całego sztabu policjantów i detektywów.

— Ależ, Paulino, przecież całe miasto wie, że zabrałem swoich gości do teatru.

— Owszem, — rzekła — temu oczywiście nie można zaprzeczyć, ale to jest tylko małe uchybienie. Przecież pan wie, że władze uniwersyteckie nie nawiązują skandali i raczej przymkną oko, zanimby rozpoczęły wielkie dochodzenia. Bo skoro wykryją, że ktoś był niegrzeczny, muszą coś z tym fantem począć, a bardzo tego nie lubią, bo to szkodzi dobremu imieniu uniwersytetu.

— W takim razie dziwi mnie, dlaczego dziewczynka w ogóle się tym zajmuje. Skoro tylko doniesiono jej coś z drugiej ręki, powinna raczej starać się o tym zapomnieć jak najspieszniej. Zabrzmiiał dzwonek.

— To Zuzia, — powiedziała Paulina.

zawodowca z ringu, i uważają, że to musi być zły, chamski, brutalny osobnik, który idzie na to, by oszukać publiczność. Ona napewno się przerazi, gdy się o tym dowie. Ale pewnie też jest, że nie możesz temu przeszkodzić, szwendając się po kątach i co chwila pytając się samego siebie, czy istnieje jakakolwiek możliwość, aby ją zdobyć.

W godzinę później pojechali z Barneyem do Cranesville, i hrabia znokautował po kolei trzech partnerów treningowych tak, że Jake zamówił telegraficznie świeże siły z Chicago.

— No, Barney, — spytał potem hrabia, leżąc na stole do masowania, — jak ta sprawa wyglądała dzisiaj?

— Szeffie, — rzekł Barney, — gdy się porządnie rozgrzejesz, to zawsze sobie myślę, że ten, kto z tobą chce walczyć przez piętnaście rund jeszcze się nie narodził. Niech cię tylko taki spróbuje zaczepić! A jak się rozpuścisz, — no, koniec świata! Człowieku, takiego mistrza jak ty dawno już nie było!

Wyszedł i sam otworzył drzwi.

Oto stała znów przed nim w sieni, w welnianej sukience spacerowej i w wadiackim kapelusiku. Piękna i promienniejąca, jak zwykle. Uśmiechnęła się, jak gdyby chciała powiedzieć: — No, teraz to już wiem, co z pana za ptaszek!

Paulina, zaparzając herbatę dla Zuzi, opowiedziała jej o swojej propozycji, aby hrabia wszystkiemu zaprzeczył. Zuzia przysłuchiwała się bez słowa.

Paulina zwróciła się do hrabiego:

— No, a co pan o tym sądzi, panie van Blarcom? Czy potrafi pan wmówić jej jakieś wiarygodne kłamstwo?

— Oczywiście, mogę skłamać, i mogę się też uprzeć przy tym, — odpowiedział. — Ale czy to będzie brzmiało prawdopodobnie, to zależy od tego, co pani dziewczynka już wie o wszystkim.

Zuzia przytaknęła. Oczy ich spotkały się. Potem zwróciła się do Pauliny.

— To właśnie kwestia! — powiedziała. — Jeśli sąsiedzi opowiadali pani Atwater o przyjęciu, albo jeśli pracownicy z kuchni miejskiej byli ci sami, którzy pomagali wczoraj wieczorem w willi profesora Buffuma, i jeśli pani profesorowa Buffum słyszała coś od nich i zadzwoniła do panny Atwater, wówczas takie generalne zaprzeczenie nie odniosłoby wielkiego skutku.

— Mój Boże, — zawołała Paulina, — masz rację! Więc co pocniemy?

— To byłoby okropne, gdyby relegowano mnie z uniwersytetu! — zawołała Zuzanna.

— Nie mogę pogodzić się z myślą, że mogliby panią relegować, — dodał hrabia.

Podniósł się i stanął przed komin-kiem plecami do ogniska.

Potrząsnął głową:

— Zdaje mi się, że wyznanie prawdy będzie jedyną drogą, aby wyjść z tej matni. Jestem gotów opowiedzieć pani Atwater wszystko, co zaszło i to zupełnie zgodnie z prawdą. Nie mam powodu wstydić się przyjęcia w moim domu, bo zdaje mi się, że to był wieczór bardzo miły. Coprawda nie zgłosiłem go poprzednio, ale nie wiedziałem, że wymagają tego przepisy. Prawdą też jest, że piliśmy szampana, ale niemniej prawdą jest, że nikt się nie upił. Poza tym gośćmi moimi byli również dwaj członkowie ciała profesorskiego wraz z żonami. A więc w najgorszym wypadku można mi tylko zarzucić przekroczenie pewnych przepisów.

— To dobry pomysł, — powiedziała Zuzanna, — naprawdę dobry pomysł. To mi się podoba!

— Jeśli pan powie pani Atwater, że ja byłam jedną z tych przyzwoitek, — rzekła Paulina, — wówczas zawołamnie do siebie, bo dobrze wie, że

zawsze dowcipkowałam sobie z niej. Będzie poczuwała się do obowiązku, aby mnie przywołać do porządku.

— Ależ ja oczywiście nie wymienię żadnych nazwisk. Powiem, że nie mogę wydać swych gości, aby przeze mnie nie doznawali jakichkolwiek przykrości.

— Uważam, że to świetny pomysł, — powtórzyła Zuzanna. — Panna Atwater nie ma coprawda zielonego pojęcia o tym, co właściwie dzieje się między studentkami, ale to porządna osoba i bardzo ludzka. Poza tym będzie bardzo zadowolona, gdy dobrze ubrany młody człowiek opowie jej całą prawdę o takim przyjęciu. Będzie to chyba pierwszy wypadek w jej praktyce, aby ktoś zdobył się na odwagę powiedzenia jej z własnej woli całej prawdy.

— Sądziłem, że pani kiedyś powiedziała jej również całą prawdę? — rzucił hrabia. Miał na myśli pierwsze ich spotkanie, gdy opowiadała o tym, jak to panna Atwater zapytała jej, ilu mężczyzn ją już całowało.

Zuzanna wiedziała już zaraz do czego zmierzał.

— Ach, odpowiedziałam jej wówczas zupełnie ogólnikowo, — rzuciła, — poza tym nie pytała z urzędu, tylko pragnęła zaspokoić swoją prywatną ciekawość i wyraźnie się zastrzegła, że nie wyciągnie żadnych konsekwencji z tego, co jej powiem.

Paulina kręciła głową:

— Uważam, że to wielkie ryzyko,

WYNURZENIA HRABIEGO

Niedługo potem pewnego popołudnia o godzinie piątej hrabia zjechał przed biuro dziewczynki. Wóz był wymyty i lakier doprowadzony do wspaniałego połysku, a Barney musiał nałożyć liberję szoferską. Hrabia zaś ukazał się w czarnej marynarce i spodniach w paski, z czarnym sztywnym kapeluszem i z binoklami na nosie, które mu zresztą wciąż przeskadzały.

W przedpokoju dziewczynki zjawienie jego wywołało po prostu popłoch, a to dodało mu tyle odwagi, że odzyskał już całkowicie panowanie nad sobą, gdy przekroczył próg przybytku dziewczynki.

Panna Atwater okazała się dużą i nieco za pełnej tuszy kobietą, a przy tym zdawała się trochę cierpieć na astmę i głos jej łatwo przybierał ton komendy.

— Dużo już o panu słyszałam, panie van Blarcom, — powiedziała na powitanie.

— Tak? — odrzekł i nałożył binokle.

— Tak, — potwierdziła. — Nazwisko pańskie kilkakrotnie obijało mi się o uszy ostatnimi czasami, a nawet na posiedzeniu komisji dyscyplinarnej przedłożono wniosek, aby zaciągnąć informację co do pańskiej przeszłości. Wniosek motywowano rozpowszechnioną szeroko plotką, jakoby pan po to tylko zapisał się na nasz uniwersytet, aby przyjrzeć się zbliska życiu studentów. Sprzeciwiłam się temu wnioskowi, uważając, że póki pan wypełnia przepisy, do których zobowiązał się pan przy przyjęciu, nie ma powodu zajmować się pańskim życiem prywatnym.

— To naprawdę niezwykle uprzejmie ze strony pani.

— Uważałam tę plotkę o panu za zupełnie absurdalną, bo nie mogłam sobie wyobrazić, żeby pan był jakąś niezwykle osobistością, która przybyła do nas incognito. Ale teraz, gdy pana poznałam, wcale bym się nie zdziwiła, gdyby ta plotka jednak okazała się prawdą. Pan bynajmniej nie wygląda na studenta. Czy owe domysły naprawdę pozbawione są wszelkiej racji?

Hrabia bawił się binoklami i patrzył gdzieś poza panną Atwater. Ale potem spojrzał jej prosto w oczy.

— Nie, — powiedział — domysły istotnie opierają się na pewnych podstawach. Celem mego pobytu jest naprawdę poznanie życia uniwersytec-

aby takiej pannie Atwater powiedzieć wszystko prosto z mostu.

— W każdym razie spróbuję.

Zuzanna Corbin przytaknęła. — Uważam to za najrozsądniejsze. Niech pan się ubierze, jakby pan siedział z wizytą, i niech pan z nią rozmawia, jakbyście sobie we dwoje lamali głowy nad zepsuciem młodszej generacji.

Spojrzała na niego badawczo: — Żeby pan choć wyglądał nieco poważnie!

— Mam lat dwadzieścica cztery.

— Różnica wieku między panem, a nami nie jest zbyt wielka. Czy nie mogliby pan nałożyć binokli? Dodałyby panu godności.

— Czy takie na szerokiej, czarnej tasiemce? — spytał.

— O, właśnie! Jeśli pan nałoży okulary i weźmie laskę i rękawiczki do ręki, no, i uruchomi swoje znane maniery...

— Maniery? Co pani chce przez to powiedzieć?

Śmiały się obie. Zuzanna powiedziała:

— Chciałam tylko poradzić panu, aby pan skopiował siebie samego.

Wrócił do domu z uczuciem, że on i Zuzanna Corbin świetnie się rozumieją wzajemnie. Oboje byli tego samego zdania co do sposobu, w jaki by należało podejść do panny Atwater. Oboje zajęli to samo stanowisko wobec moralnego nakazu mówienia prawdy.

kiego z zupełnie... odmiennego, niedziennego punktu widzenia. Pragnąłbym szczerze, bym mógł odpowiedzieć pani bardziej szczegółowo, ale niestety wiąże mnie słowo honoru. Bardzo mi przykro, że nie mogę powiedzieć nic nadto. Ale mogę zapewnić panią, że w moim pobycie tutaj nie ma żadnych nieprzyjaznych zamiarów.

— Nie będę nalegała, — rzekła panna Atwater, — motywy pańskie są bowiem zupełnie obojętne z mego punktu widzenia. Niestety jednak przedłożono mi wielce niepokojące relacje o panu. Poinformowano mnie, że pan urządził podobno ostatnio niezgłoszone przyjęcie, że na tym przyjęciu chórzystki wędrownego teatryku pospół ze studentami i studentkami prześcigały się w hałasach, że na tym przyjęciu podawano i pito alkohol do samego rana.

— To prawda, że wydałem przyjęcie. Ale nie trwało ono do samego rana, ani też nie było między moimi gośćmi chórzystek. Aktorki i aktorzy tyle samo różnią się od chórzystek, jak w wojsku oficerowie od zwykłych żołnierzy. Poza tym nie podawano alkoholu, tylko wyłącznie szampana.

— Z naszego punktu widzenia szampan jest również alkoholem.

— Naprawdę? — zdziwił się hrabia.

— A pan do czego by go zaliczył?

Ominął to pytanie i powiedział:

— Kosztowało mnie niemało zachodu, aby postarać się o dobry szampan. Ale uczyniłem to chętnie, bo nie tylko chciałem gościom swoim dać coś szczególnie dobrego, ale zarazem chciałem zapobiec temu, by się ktokolwiek upił. Toteż mogę zapewnić panią, że to nie doszło do tego w żadnym wypadku.

— Może byłoby najlepiej, — powiedziała, — gdyby mi pan wszystko opowiedział od początku do końca.

— Oczywiście, najchętniej! — I hrabia przestawił pannie Atwater szczegółowo, jak miały się rzeczy. Tłumaczył, jak przykro mu było, że nie mógł się zrewanżować za okazaną mu z wielu stron gościnność, i jak się ucieszył, gdy się dowiedział, że jego dawna znajoma, Nora McCune zamierza wystąpić w Grandison. Zaraz pomyślał, że dobrze byłoby skorzystać ze sposobności, i zaprosił wszystkich znajomych, a ją uprosił, aby przyprowadziła jeszcze kilku kolegów i koleżanek.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Ostatni Mohikanie mieszkają w luksusowych pałacach

Indianin pozostawił swym spadkobiercom milionowy majątek

Enis Wilson, 100-procentowy Indianin ze szczepu Creek, zmarł, pozostawiając swym spadkobiercom 1.270.000 dolarów w akcjach i papierach wartościowych oraz znaczny majątek ziemski, szacowany na 80.000 dol. Szczep, do którego należał zmarły milioner indyjski, liczył tylko 35 członków. Wszyscy oni żyli w dostatku dzięki znajdującym się na ich terenie bogatym pokładom nafty.

Bogactwo i luksusowy tryb życia

przyczyniły się do dalszego dziesiątkowania szczepu, który po zmarłym niedawno Enis Wilsonie liczy już tylko 5 reprezentantów. Ostatni Mohikanie walecznego ongiś szczepu Creek żyją w luksusowych pałacach, ubierają się w najwytworniejszych magazynach, jeżdżą najwspanialszymi

Roll - Roysami, piją tylko hawańskie cygara i piją najdroższe koktajle.

Raz do roku jednak potomkowie szczepu Creek udają się na północ do puszczy, skąd wyszli ich ojcowie, i tam kilka dni żyją w

wigwamach, przybrani w strój indyjski i w tym czasie żyją ściśle według obyczajów swych przodków.

Armia mrówek zaatakowała ekspedycję

Cały obóz wyprawy stał się pastwą drapieżnych owadów

Jednym z najgroźniejszych wrogów wszelkiego życia w dżungli, to nie zwierzę drapieżne ani żmije jadowite, ani krokodyl, to — mrówki. Kiedy miliardy ich z niewyjaśnionych dotąd przyczyn ruszają w pochód, nie nie potrafi ich powstrzymać, ani rzeki, ani góry, ani puszcza, ani bagna. a wszystko, co napotyka na swej drodze ulega zniszczeniu. Ludność wsi, które przypadkiem znają się na szlaku w pobliżu niszczycielskiego owadu, ucieka w panicz-

nym strachu do lasów, pozostawiając cały dobytek na pastwę owadów i wraca do swych siedzib zniszczonych, gdy mrówki je dawno opuściły. Biada podróżnikowi, który zetknie się z tym niszczycielskim żywiołem i w czas nie zdola się ratować ucieczką. Jedynie bielące się w słońcu kości znaczą wtedy miejsce, gdzie człowiek stał się pastwą nieczemnego owadu.

Katastrofą taką byłaby się bez mała zakończyła ekspedycja, którą urządził o-

bywatel brazylijski dla studiowania fauny niezbadanych dotąd okolic dorzecza Amazonki. Ekspedycja ta, doskonale zresztą wyposażona, przy wkroczeniu do dżungli podzieliła się na dwie równe partie, które po upływie trzech miesięcy spotkać się miały w pewnym umówionym miejscu. Kierownik ekspedycji stawiał się też ze swymi ludźmi na czas w przewidywanej okolicy, natomiast przyjaciel jego ze swą partią nie dopisał. Kiedy po tygodniu druga część ekspedycji nie przybyła, pierwsza partia z kierownikiem na czele wybrała się na jej poszukiwanie. Zrazu na szlaku pochodu, znaczącym ogniskami obozowisk, nie nadzwyczajnego nie zauważono. Dopiero po kilkunastu dniach napotkano na ślady zniszczenia, które uczestników ekspedycji ratunkowej przejęły najwyższym przestraszaniem i przynagili do pośpiechu. Po przez dżunglę ciągnęła się szeroka, z wszelkiej roślinności ogołocona droga, na której sterczały jedynie stare drzewa. Uczestnicy ekspedycji, którzy nie po raz pierwszy byli w dżungli, zrozumieli, że szlakiem tym przeciągał olbrzymi pochód mrówek wędrównych, których pastwą stało się wszystko co żyło. Takich dróg równoległych w samym dniu napotkano jeszcze kilka, z czego wynikało, że z niewytłumaczonych powodów nastąpiła równocześnie powszechna wędrówka licznych ustrojów mrówczych. Następnego dnia ekspedycja odnalazła upadającego zupełnie na siłach krajowca, należącego do zaginionej ekspedycji, od którego dowiedziano się, że ekspedycja napadnięta została przez mrówki i że wszystkie jej zapasy zostały zniszczone podczas, gdy ludzie uszli z życiem. W następnych godzinach odnaleziono wszystkich innych uczestników zaginionej ekspedycji, wprowadzając jeszcze przy tym ale w stanie zupełnego wyczerpania.

Przywódca ekspedycji, pokrzepiony się nieco, opowiadał następnie, co przeżył w ubiegłych dniach. Przed 5 dniami — mówił — kiedy właśnie zajęty byłem fotografowaniem z ukrycia pantery z jej młodymi, usłyszałem nagle niezwykle szum i trzask i zauważyłem, że gęste podszycie lasu nagle zaczęło się staniać i padać na ziemię. Olbrzymi wał mrówek przedzierał się przez las kierując się z szaloną szybkością w stronę zwierząt. Straszliwy ryk trojga zwierząt, rozpaczliwe próby ucieczki, bolesne jęki... Fala mrówek zalewała o fiary. W tej samej chwili w całej okolicy rozlegały się powszechne ryki i jęki. Zwierzęta dżungli w panicznym strachu uciekały na wszystkie strony, ludzie ekspedycji, rzucając wszelki dobytek, wdrapując się jak najspieszniej na najwyższe wierzchołki drzew. Na ziemi zaś toczyła się fala miliardów mrówek posłuszna ślepego popędowi, niszcząc wszystko, co na swej drodze spotyka. Cały obóz ekspedycji z ekwipunkiem i z wszelkimi zapasami stał się pastwą drapieżnych owadów, które, jak to już nieraz, odniosły zwycięstwo nad przyrodą i człowiekiem. (Kk.)

Zmartychwstała historia miłosna Romea i Julii

Prowadzone są obecnie roboty przy odnowieniu zamków w Montecchio Magiore, znanych z legendarnej historii miłości Romea i Julii, która stała się tematem nieśmiertelnego dzieła Szekspira.

Włosi odnawiają te budynki, nie licząc się zbytnio z romantycznymi wspomnieniami, ale za to — z własną kieszenią, co nakazało im urządzenie na miejscu restauracji-zajazdu w stylu średniowiecznym — dla przejeżdżających tamtędy turystów, szczególnie zagranicznych.

W trakcie dokonywanych przy obu zamkach prac odkryto niezwykle dekoracyjne fragmenty murów oraz szereg przedmiotów, które budzić będą powszechne zainteresowanie wśród zwiedzających. W pobliżu wejścia natrafiono na duży, czworokątny basen, mierzący 8 m szerokości, długości i głębokości. Pośrodku basenu odkryto wejście do studni, nieznanego dotąd głębokości... Przypuszczają, że jest to początek podziemnego przejścia, które, zgodnie z legendą łączyłoby oba zamki. W ten sposób legenda przemieniłaby się we fakt historyczny. (Kabel).

350 taksówek przybyło Warszawie w ciągu roku

Mniej dorożek, wozów ciężarowych, karawanów, wózków, dorożkarzy, furmanów posłańców i tragarzy

Na dzień 1 stycznia r. zarejestrowano w Warszawie 2.139 dorożek samochodowych, czyli o 350 więcej, niż akurat przed rokiem.

Ilość rowerów w Warszawie wynosiła na początku r. 34.764, co również stanowi znaczny przyrost.

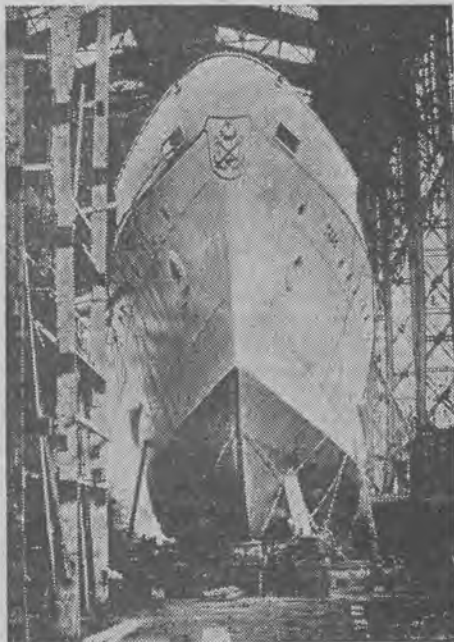
Równolegle z postępami motoryzacji spada ilość różnych wehikulów konnych w stolicy. W ciągu 1937 r. ilość dorożek konnych zmalała z 1.737 do 1.504, a więc o 233 dorożki. Ilość ciężarowych wozów konnych spadła o 703 do 2.684. Karawanów konnych było na początku r. ub. 28, na początku zaś r. — 11, wózków ręcznych — 1.399, a na 1 bm. — 1.210.

Dorożkarzy ubywało w ciągu 1937 r. — 158; ogólna ich ilość wynosi jeszcze 3.009. W Warszawie zarejestrowano 1 bm. już tylko 2.709 powożących wozami ciężarowymi, a więc o 299 mniej, niż przed rokiem. Spadła również cyfra posłańców o 16 — do 127 i tragarzy, pracujących na mieście — o 77 do 1.381.

Pierwsza w nocy

Ósna: — Janku, czy to ty?

Mąż: — Ma się rozumieć. A kogo ty do kaduka spodziewałaś się o tej porze?

TRANSPORTOWIEC TURECKI
W Kilonii odbyło się spuszczenie na wodę transportowca „Trak”, zbudowanego dla tureckiej floty handlowej.

Melpomena w Paryżu

Cztery kategorie teatrów — Autorzy wystawiają we własnych teatrach — 500—600 przedstawień — Zmora podatkowa

Paryż, w styczniu.

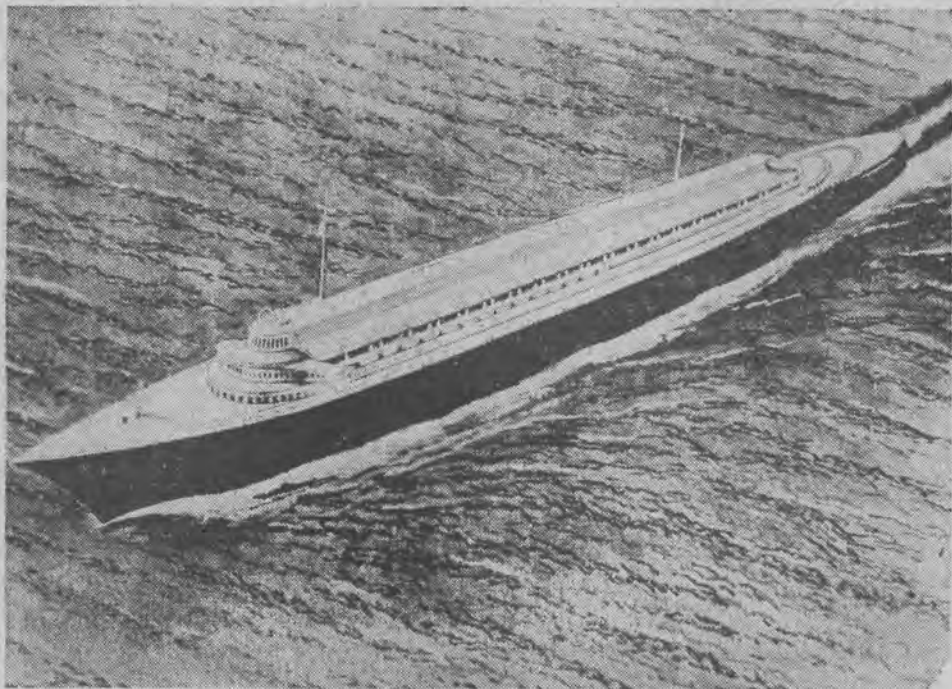
Teatry paryskie, które promieniują na cały świat, są organizmem skomplikowanym. Ogólnie można stwierdzić, że w stolicy świata czynnych jest około 60 teatrów, które dzieli się na cztery wyraźne grupy. Do pierwszej z nich zaliczyć trzeba 4 sceny, subwencjonowane przez rząd. Są to dwa wielkie teatry liryczne — Opéra i Opéra Comique, wielka scena narodowa Comédie Française i teatr Odéon. Teatry prywatne z kolei dzielą się na dwie grupy: teatry będące terenem działania znanych autorów, którzy dane sceny wzięli „w arrendę” i są niemal ich dyktatorami, oraz teatry, mające repertuar urozmaicony, lecz należący przeważnie do tej samej kategorii. Wśród tych ostatnich największą rolę odgrywają sceny tzw. kartelu. Ostatnią, czwartą grupę teatrów paryskich tworzą tzw. sceny awangardowe, których spektakle nierzadko są prawdziwą atrakcją.

W tych warunkach niezmiennie trudno jest autorom umieścić sztukę w jednym z teatrów. Sceny subwencjonowane nie wchodzi prawie zupełnie w rachubę, albowiem oba te teatry dramatyczne służą do celów bardzo specjalnych. A najwięksi dostawcy literatury dramatycznej pracują dla swego własnego przedsiębiorstwa. Autor, który nie jest przedsiębiorczy, który nie ma zdolności kupieckich, bądź też odpowiedniego temperamentu, skazany jest dzisiaj w Paryżu niemal na zagładę. Musi czekać, aż nad jego dziełem zlituje się czy to jakiś teatr awangardowy, czy zespół prowincjonalny, czy wreszcie sceny zagraniczne.

Oglądając afisze teatrów na paryskim bruku, człowiek doznaje dziwnego wrażenia. W jednym z teatrów sztuka idzie... po raz 600-ny! W innym znowu dają 400-ne przedstawienie. Sztuka, która miałaby „uczciwą” karierę i grana była 40 do 60 razy, zdarza się w Paryżu niezmiennie rzadko. Albo jest to generalne „klapa”, albo też sukces olbrzymi, wyrażający się cyfrą setek przedstawień. Wynika to stąd, że pu-

bliczność jest całkowicie zdezorientowana co do wartości i jakości przedstawień. Uwagę bywalców zwracają na siebie afisze 60 teatrów. Pod nawalem pokus paryżanie wybiera się tylko tam, dokąd kierują go znajomi. Sytuacja wręcz paradoksalna: w czteromilionowym mieście najpewniejszym środkiem propagandy jest tzw. „pocztą pantoflowa”!

Syndykat dyrektorów teatrów paryskich od lat walczy ze zmorą podatkową, która we Francji daje się przedsiębiorcom widowiskowym dotkliwie we znaki. Prócz zwykłych podatków, muszą bowiem jeszcze opłacać specjalną takse państwową oraz takse opieki społecznej. Oba te świadczenia wynoszą 11 pct ceny biletu. Skończył się niedawno okres wielkich sukcesów „wystawowych”, kiedy to wpływy teatralne były co najmniej potrojone. Dzisiaj dyrektorzy teatrów paryskich wzdychają i czekają... na nową wystawę. K. F.

NOWY STATEK O LINIACH OPŁYWOWYCH

Na jednej ze śluz francuskich przystąpi się niebawem do budowy nowego transportowca, którego projekt widzimy na zdjęciu.

Niedowiarki

— Ludzie mają jednak dziwny sposób myślenia!

— Z czego pan to wnioskuję?

— Gdy się im powie, że na niebie znajduje się 531.627.790 gwiazd, to natychmiast wierzą, ale gdy na drzwiach wisi kartka z napisem jak byk „Świeżo lakierowane”, to wszyscy próbują, czy to prawda.